

Lord Raffles

genaamd
Raffles

Nieuwe Avonturen

DE GROTE ONBEKENDE

HET GEHEIM VAN DE STERVENDE

N° 2505

WEKELIJKSE AFLEVERING

40 Ct.

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal
Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)
Vandenhoudt Frans, Zomerstraat, 3, Hasselt
Voor Nederland: Roman- Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

Het Geheim van de Stervende

HOOFDSTUK I

EEN ONGEVAL OP DE WEG NAAR HET NOORDEN

Op een der eerste dagen van november in het jaar 1940 reed een drietal mannen, op sterke, nog jonge paarden gezeten, langs de westelijke oever van de reusachtige watervlakte, welke de Canadezen een baai noemen, maar dat inderdaad een binnenzee is van honderden mijlen lengte, en zich uitstrekt van de gematigde tot de koude luchtstreek. De winter valt daar reeds in oktober in, en overdekt alles met sneeuw, en doet de wateren stollen van de binnenzee, die genoemd is naar de ontdekkingsreiziger Hudson, die dit reusachtige water 1.600 kilometer lang en tot 690 kilometer breed, in het jaar 1610 ontdekte. Deze ontdekking,

moest hij, evenals zijn zoon en nog zes andere opvarenden met de dood bekopen, daar de muitende matrozen, tot wanhoop gebracht door de ontberingen, tijdens een vreselijke overwintering geleden, hem en degenen die hem trouw waren gebleven, in een open sloep, aan de golven prijs gaven. Nooit heeft men iets van de dappere zeevaarder en de zijnen vernomen.

De drie ruiters, waarvan er een, een grote, forse kerel, een vierde paard meevoerde, dat beladen was met een tent, dekens, kookgerei en een in kistjes verpakte voorraad munitie, waren vier dagen geleden uit Montreal vertrokken.

Die drie mannen waren John Raffles, zijn onafscheidelijke vriend Charles Brand en de chauffeur James Henderson, een reus, voor wie men met zorg een speciaal paard had moeten uitzoeken, met brede schoften, een rechte rug en krachtige benen.

De trein had hen niet verder dan Winnipeg kunnen brengen; vandaar hadden zij met een auto, rijdende langs de oevers van het Winnipeg Meer, de stad York bereikt, die met Port Nelson een dubbelstad vormt, ieder aan een kant van de monding van de Nelson Rivier gelegen, die zich uitstort omtrent het midden van de Hudson Baai.

In York had Raffles paarden gekocht, uitstekende wapens, en de verdere uitrusting, die hij dacht nodig te hebben.

Raffles was van plan, eerst de streek der kleine Meren op te zoeken, en vervolgens naar het Grote Slaven Meer te trekken. Hij dacht daar aan te komen, tegen de tijd dat alles met sneeuw bedekt zou zijn, zodat hij de paarden zou moeten verkopen, en zich voorzien van een hondenslede.

De dag was helder maar reeds zeer koud, en Brand genoot zoals hij in lange tijd niet genoten had, toen de prikkelende lucht van dennen en mos zijn longen vulde.

Brand voelde zich gelukkig de stad ontvlucht te zijn, waar de drie mannen pas kort geleden ontsnapt waren aan een avontuur, waarvan de gevolgen voor Raffles wel eens zeer onaangenaam hadden kunnen zijn.

Het was ongeveer elf uur in de ochtend, en de hoeven van de paarden klonken luid en hol op de grond, hard door de nachtvorst, van een smalle, maar goed begaanbare weg, die in westelijke richting voerde naar het Indianen Meer, hetwelk zij over enige dagen hoopten te bereiken.

Geruime tijd hadden zij reeds zwiingend voortgereden, nu eens door

een dennenbos, dan weer de oever volgend van de Churchill Rivier, toen Brand uitriep:

— Je mag zeggen wat je wil — maar dit is het ware, het gelukkige leven.

— Misschien is dat wel zo, Charles, of, beter gezegd dat was het voor een mensheid van eeuwen geleden, maar wij zitten nu eenmaal onverbreekbaar vastgekluiserd aan de beschaving. Het is eenvoudig ondenkbaar, dat de mensen zoals ze thans zijn, ongestraft weer zouden kunnen afdalen tot de staat van holbewoner.

— O, zo erg behoeft het ook niet te worden! riep Brand lachend uit. Ik zou bijvoorbeeld, een goed geweer niet willen missen!

— Daar heb je 't al. Je begint met een goed geweer, en dan komen er tal van andere dingen te voorschijn. Je zoudt je sigaret, of tenminste een pijp tabak niet willen missen, en je horloge niet, je behoorlijk gekookt eten niet, en hoeveel is er nog meer.

— Maar wel mijn dagbladen, mijn Gillette, de liftjongen, de radio, en vooral de telefoon, lachte Brand.

Raffles echter schudde het hoofd en zei glimlachend:

— Ik vrees van niet, amice, Ik vrees dat de mens niet meer geschikt is voor de afzondering en het leven buiten de beschaving.

— Het is mogelijk, — maar buiten de beschaving heeft die mens althans zijn vrijheid, zei Brand. Hij kan doen wat hij wil, hij is zo vrij als een vogel in de lucht. In de stad voel ik mij als in een gevangenis.

Op dat ogenblik moesten zij de weg vrij maken voor een kleine wagen, die hen achterop kwam.

Het was een van die stevige wagentjes op vier evengrote wielen, bijna een meter hoog, die daar in die streken veelvuldig gebruikt worden, en die men daar *Spider* of *Spin* noemt.

Meestal zijn zij geheel open, maar sommigen hebben een kap, die bij felle koude gesloten kan worden, en

die aan de voorkant een ruitje heeft van mika, zodat de voerman de weg en zijn paard kan zien.

In deze wagen, getrokken door een stevig paard, zaten behalve de voerman, nog twee personen, een jonge vrouw, en een knaap van een jaar of twaalf. De vrouw had een mooi regelmatig gezicht, maar zag er slecht uit, en was blijkbaar niet gewend, in deze soort wagens te rijden, waarvan de vering wel eens wat te wensen overlaat, want zij hield zich met een hand krampachtig vast aan de opstaande rand van het wagentje, terwijl zij de vrije arm om de schouders van de jongen had geslagen, die scheen te slapen, en wiens hoofd op haar schouders rustte.

Achterin stond wat bagage, een ruw houten kist, een ouderwetse reiszak, en een kleine vierkante mand.

Een grote herdershond draafde nu eens links, dan weer rechts met de wagen mee.

Bij het zien van de ruiters had het meisje even verlegen geknikt bij wijze van een groet, en de koetsier met zijn lange, grijze sik had iets gebromd, dat met wat goede wil eveneens voor een begroeting kon doorgaan.

De drie ruiters, die de beschaving nog pas kort achter zich hadden gelaten, namen hun breed gerande hoeden af, en groetten, alsof er een vorstin voorbijreed, zo treft het in die eenzaamheid steeds, als een jonge, mooie vrouw alleen voorbij trekt, op reis naar een onbekende bestemming.

Geruime tijd konden zij het wagentje met de blik volgen, na hun paarden weer op de weg te hebben gebracht, want deze slingerde zich door een onafzienbare vlakte, slechts met laag kreupelhout en nu dor prairiegras begroeid.

— Een knap meisje. En die knaap was zeker haar broer. Zij geleken sprekend op elkander, merkte Brand op.

— Ja, de gelijkenis was zelfs opvallend.

— Wat was dat voor een hond, mylord? vroeg Henderson, zijn ogen dichtknijpend, om het dier nog te kunnen volgen. Ik geloof niet dat ik dat ras ooit heb gezien.

— Het was een husky, James, dat is de naam van de Australische herdershond. Je ziet dat zij groter zijn dan de Duitse herder, waarop zij nog het meest gelijken, ofschoon hun vacht wat wolliger is, de oren kleiner, en de staart meer omhoog krult. Zij zijn onvermoeibaar, zeer trouw, buitengewoon schrandere, en vergezellen de kudden soms dagen achtereen, met geen ander voedsel dan des avonds een stuk vlees of vis, of, als er niets anders is, een homp hard brood. Zij zijn buitengewoon sterk in de kaken, en een beet van zo'n hond, kan even gevaarlijk zijn als die van een wolf.

Een uur later ongeveer, juist toen zij halt wilden houden, teneinde de paarden wat rust te gunnen en wat te eten, riep Raffles uit, in de verte wijzend:

— Kijk daar ginds eens! Ik geloof dat zij halt houden. Maar waarom op zulk een kale, winderige plek, terwijl het zo fel koud is?

Hij trok het etui van zijn kijker voor zijn borst, opende het, nam er het voortreffelijke instrument uit, en bracht het voor zijn ogen.

Hij had er nauwelijks een paar seconden door gekeken, toen hij kortaf zei:

— Er is vast een ongeluk met het wagentje gebeurd. Het meisje en de jongen staan er naast, en het ding hangt helemaal scheef. Laten wij er heen gaan, en vragen, of wij hen kunnen helpen.

De drie mannen brachten hun paarden in galop, en hadden binnen enkele minuten de kleine groep bereikt, en konden zien wat er gebeurd was.

Het bleek dat het linker achterwiel het had begeven; vijf van de spaken, en een stuk van de velg

waren vernield, en er was dus geen sprake van, dat de reis kon worden voortgezet.

De oude voerman was bezig in een kleine gereedschapkist te zoeken naar iets, waarmede hij het ongeluk enigszins kon herstellen.

De hond was onmiddellijk uit zijn liggende houding opgerezen, en stond nu, grommend en met de kop naar de grond gebogen voor zijn meesteres, die bij het horen van de hoefslagen aanstonds het hoofd had omgewend en verschrikt beval:

— Liggen, Mushy; koest!

Onmiddellijk gehoorzaamde het dier, strekte zich uit, en legde de kop op de voorpoten, maar zonder zijn ogen een moment af te wenden van de naderende ruiters. Raffles steeg, toen hij op een afstand van een meter of vijf was gekomen, onmiddellijk af, nam zijn hoed af voor het meisje, en zei:

— Ik zie tot mijn leedwezen, madame, dat u een ongeluk is overkomen. Het is een ellendige geschiedenis, omdat er op veertig mijlen in het rond geen huis is te vinden. Wilt u mij toestaan, u en deze knaap onze hulp aan te bieden? Wellicht hebben wij de nodige gereedschappen, waarnaar deze oude vriend vruchteloos schijnt te zoeken.

— Ik heb niets anders dan een kurkentrekker, een schroevendraaier, een botte beitel en een eindje touw, zei de oude voerman knorrig.

Raffles bekeek het wiel, en zei toen glimlachend:

— Ik geloof wel dat het mogelijk zal zijn, dit wiel althans zo ver te herstellen, dat gij er de plaats van uw bestemming mee kunt bereiken.

— Weet gij waar die plaats van bestemming is, sir? vroeg de oude boer, Raffles ironisch aanziende.

— Ik weet het niet, maar ik denk dat gij wel het meest nabijzijnde dorp zult willen bereiken.

— Dat was inderdaad mijn plan, maar dat dorp ligt nog minstens vier uren rijden hier vandaan.

Raffles had een snelle blik gewor-

pen op het bleke, vermoeide gezicht van de jonge vrouw, en zei:

— Dat is veel te ver. Mademoiselle zal zeker niet in staat zijn, die lange weg te voet af te leggen.

— Het moet, sir, zei de jonge vrouw op vaste toon. Ik moet vandaag nog in Silver Creek zijn.

— Maar gij ziet er nu al erg vermoeid uit, hernam Raffles. Gij hebt zeker reeds een lange reis achter de rug?

— Wij zijn al vier dagen onderweg, sir.

— Maar zelfs al ben ik in staat dat wiel te herstellen, dan is het nóg de vraag, of uw paard het zal uithouden — het is duidelijk te zien, dat het dier aan het einde van zijn krachten is. Mag ik vragen vanwaar gij komt?

— Van Fort Severn, antwoordde de jonge vrouw.

Raffles en Brand wisselden een snelle blik.

Fort Severn was een nederzetting aan de oever van de Hudson Baai, en als deze reizigers thans hier waren, dan viel daaruit op te maken, dat het paard per dag minstens tien uren in een stevige gang had moeten lopen.

— Het is verre van mij, mademoiselle, mij met uw zaken te willen bemoeien, hernam Raffles op ernstige toon, maar het moet wel iets zeer gewichtigs zijn, dat u in dit jaargetijde, nu ieder ogenblik de eerste sneeuw kan vallen, die lange reis hebt durven aanvaarden.

— Mijn vader ligt op sterven, sir; hij wil me nog een keer zien, vóór hij voor goed de ogen sloot, dus had ik alle redenen, om tot iedere prijs naar hem toe te gaan, en hem de ogen toe te drukken. Wij — mijn broer en ik hebben hem in zeven jaren niet gezien.

De vrouw sprak met gesmoorde stem, en vocht blijkbaar met haar tranen.

— Mijn man, vervolgde zij, moest in Fort Severn achter blijven. Hij kon zich onmogelijk vrij maken, om

mij te vergezellen. Hij is werkzaam op een factory, en het drukke seizoen staat voor de deur.

Het vooruitzicht dat zij misschien niet op tijd bij haar stervende vader zou zijn, scheen haar zó aan te grijpen, dat zij haar handen vouwde, Raffles smekend aankeek en zei:

— O, sir, als gij ons kunt en wilt helpen, zal ik u eeuwig dankbaar zijn. Ik ben overtuigd dat gij het kunt. Ik moet beslist mijn vader terugzien, vóór hij sterft. In het tele-

gram stond, dat hij mij iets heel belangrijks heeft mede te delen.

— Wij zullen zien wat er aan te doen valt, mademoiselle, en ik geloof wel, dat ik u kan verzekeren, dat gij binnen een uur uw weg zult kunnen vervolgen. Maar wij zullen u vergezellen; er zou onderweg nog iets kunnen gebeuren en het is ook niet goed als een jonge vrouw, zoals gij, in deze streek alleen reist slechts in gezelschap van een knaap en een grijsaard.

HOOFDSTUK II

EEN STERFBED

De jonge vrouw haalde met een triest gebaar de schouders op, en zei op bittere toon:

— Ik ben er aan gewend veel alleen te zijn. Mijn man, Cedric Pullham is overdag weg naar zijn werk. Mijn enige gezelschap is mijn broertje Ralph. En, niet te vergeten, de oude Jonathan, onze buurman te Fort Severn, aan wie ik ook een grote steun heb.

— Ik ben Lord Palmhurst, zo stelde Raffles zich zelf voor, dit is mijn vriend Charles Brunt, en die reus daar is onze chauffeur, kok, en thans zal hij ook onze timmerman zijn. Gij kunt hem James noemen. Laten wij maar direct aan het werk gaan.

Brand en Henderson, ofschoon zij geen woord van het gesprokene verloren hadden, waren reeds druk bezig met het uitpakken van een tas van tentlinnen, waarin zij enige gereedschappen meevoerden.

Het paard werd uitgespannen, en Raffles begon het vermoeide dier met een stroovis te wrijven, waarna hij het toedekte met een van de paardendekens.

De spaken van de wagen waren totaal vernield, maar Henderson, die op alles raad wist, ontdekte al dra een losse zitplank in het wagentje, en maakte zich daar met een tevreden gebrom van meester.

Het was een plank van dik eikenhout, en hij had er al spoedig een drietal stevige latten van gezaagd, die zeer goed als spaken dienst konden doen.

Hij sneed er aan weerszijden penen aan, die in de naaf en in de velg van het wiel pasten, en uit het overschietende stuk van de plank sneed hij behendig het ontbrekende velgdeel, waarin hij drie gaten boorde.

De ijzeren band was van het wiel afgelopen en verbogen, maar Hen-

derson hamerde het verwrongen stuk op een steen recht en binnen een uur was alles in elkaar gevoegd, zo stevig en net afgewerkt, dat de zwijgzame Jonathan de reus met iets van bewondering aankeek.

Een snelle blik had Raffles overtuigd, dat de leeftocht van de drie reizigers niet overvloedig was — een stuk hard brood, een papieren zak met bonen, een reep spek; dat was alles.

Raffles had intussen een vuur aangeged van droge takken, die in overvloed te vinden waren, Brand had in de ketel water gehaald uit de rivier, gezwollen door de vele herfstregens, en heel handig koffie gezet. Vervolgens braadde hij wat spek, kookte rijst, en gedroeg zich als een volleerde kok, onder het waakzame oog van Henderson, die twee dingen tegelijk scheen te kunnen doen.

De jongen, een wat tengere knaap, was geheel bijgekomen van de schrik en had al heel gauw vriendschap gesloten met de reus, bij wiens werk hij bewonderend toekeek.

Terwijl allen om het vuur gezeten waren, en zich te goed deden aan het geïmproviseerde maal, viel het oog van Raffles op een ring, versierd met een rode steen, die de vrouw aan de ringvinger van haar linkerhand droeg.

Leonore Pullham ving die blik op, en zei, aan de ring draaiend:

— Die ring is van mijn moeder geweest. Zij is al tien jaar dood. Ik kan hem onmogelijk meer van mijn vinger afkrijgen, mijn handen zijn niet meer wat zij vroeger plachten te zijn. Maar toch heb ik er geen spijt van, dat ik hard heb moeten werken. Ik houd heel veel van mijn man en ik weet dat die liefde wederzijds is. Maar het is waar dat ik het vroeger heel anders heb gehad. Wij waren vermogend, mylord... dat is nog geen vijf jaren geleden. Toen trof mijn vader een geweldige slag; dat was nadat ik zijn huis had ver-

laten, om mijn man te volgen. Cedric had een goede opvoeding gehad, maar hij bezat geen cent en moest hard werken, ziet gij.

— Ik geloof dat ik het begrijp, zei Raffles langzaam. De oude geschiedenis: liefde die sterker is dan het verbod van de vader. Wat gebeurde er met hem?

— Hij bleef alleen achter, mylord. Ik weet het... het was verschrikkelijk, maar ik kon niet anders. Hij — hij verjoeg mij, en hij wilde dat ik Ralph meenam.

Een tijdlang zweeg de vrouw, zonder zelfs moeite te doen, de tranen tegen te houden, die over haar wangen drupten. Toen hernam zij:

— Wij waren van een oud geslacht uit Schotland. Mijn vader reisde veel. Hij is in Alaska geweest, en in Nebraska, heeft, nadat hij veel reizen had gemaakt en veel geld verdiend had voor anderen zelf een fabriek opgericht. Het ging hem goed en hij heeft ook toen veel geld verdiend, totdat plotseling, ongeveer een jaar nadat ik met Cedric getrouwd was, het noodlot over hem kwam, en hij bijna straatarm werd.

— Hoe kwam dat?

— Dat is mij nooit geheel duidelijk geworden, mylord. Cedric had een goede vriend in de fabriek van mijn vader, die mijn vader op de hoogte hield, en hem vrij geregeld schreef. Dat gebeurde voornamelijk op mijn verzoek. Die vriend nu schreef mijn man op een goede dag, dat het bloeiend bedrijf van mijn vader, eensklaps in handen van anderen scheen te zijn overgegaan. Misschien heeft mijn vader ze verkocht. Ik weet daar niets van, want een week later was hij eensklaps verdwenen naar een onbekende bestemming. Wat er sinds die tijd gebeurd is, weet ik niet. Vijf dagen geleden stuurde hij mij een telegram uit Silver Creek, waarin hij mij dringend verzocht, dadelijk met Ralph bij hem te komen, omdat hij voelde dat hij ging sterven, en mij iets van groot belang had mede te

delen. Zonder mij een ogenblik te bedenken, ben ik toen onmiddellijk vertrokken. Al die tijd had ik gesnakt naar een woord van hem, en ik word gek, als ik er aan denk, dat ik te laat zou kunnen komen. O, laten wij toch onmiddellijk weer op weg gaan, ik smeed u er om.

— Maar uw paard is volkomen uitgeput, zei Brand, die met grote aandacht had geluisterd.

— Wij zullen het handpaard voor het wagentje spannen, Charles! riep Raffles uit. Het dier is sterk en kan niet vermoeid zijn; het paard van vader Jonathan kan dan volgen. Henderson kan het meenemen, als het dier niet vlug genoeg mee kan.

Aldus werd gedaan. Het handpaard werd ontdaan van zijn vracht, die gemakkelijk plaats vond in het wagentje. Raffles ging naast de oude Jonathan zitten, en nam zelf de leidsels ter hand. Henderson en Brand stegen weer te paard, en zouden volgen met het rijpaard van Raffles, en dat van de oude buurman.

Met behulp van dekens werden er zitplaatsen in het wagentje gemaakt voor de jonge vrouw, en een dankbare blik beloonde Raffles voor de moeite die hij zich gaf om de moeilijke reis voor de jonge vrouw zo dragelijk mogelijk te maken.

Er werd onderweg niet veel gesproken. Leonore en Ralph waren al spoedig in een soort dommeling verzonken, als gevolg van de vermoeienis, en de maaltijd — voor het eerst overvloedig misschien sedert lange tijd.

De schemering begon reeds te vallen toen eindelijk de eerste huizen van Silver Creek in zicht kwamen. Een dorp kon men het niet eens noemen; het was ternauwernood een gehucht, op de rechteroever van de Churchill Rivier gelegen.

Het telde tien of twaalf huizen, uit dikke boomstammen opgetrokken. De huizen stonden ver uit elkander, en waren omringd door moestuinen, akkers en boomgaarden. De kleine bevolking — nauwe-

lijks tachtig zielen — leefde van de landbouw en de veeteelt.

— Waar is het huis van uw vader? vroeg Raffles.

— Ik weet het niet; — ik zal het moeten vragen.

— Hoe luidt zijn achternaam?

— Mijn vader heet Kyrill Willingdrift, mylord.

— Dan zal een van de lieden, die daarginds aankomen, ons zijn woonplaats wel kunnen noemen, zei Raffles, wijzend op een groepje mannen, dat langs de enige straat, die het gehucht rijk was, langzaam naderde.

Raffles bracht het paard tot stilstand, en wachtte tot het groepje genaderd was, en vroeg toen:

— Goedenavond — kan niemand uwer mij zeggen, waar Mr. Kyrill Willingdrift woont?

Er kwam geen antwoord. Een der vijf mannen deed een paar stappen naar voren, keek Raffles scherp aan, daarna de vrouw en de oude man, nam zijn pijp uit de mond, en antwoordde langzaam:

— Ik weet het niet, sir. Ik woon hier niet. Gij zult het aan een bewoner moeten vragen van dit nest.

Hij haalde zijn schouders op, wenkte zijn metgezellen, en liepen verder.

Raffles wilde juist verder gaan, toen een klein meisje uit een der huizen kwam lopen, en nieuwsgierig het voertuig, het paard en de vreemdelingen bekeek.

— Kleine meid, zei Raffles vriendelijk, kun je me zeggen waar Mr. Willingdrift woont?

— De oude Willingdrift woont in het huis van Walt Reeder, de visser, antwoordde het kind zonder aarzelen. Daar is het — het laatste huis van de stad.

Raffles glimlachte even om de naam stad, en vroeg voor alle zekerheid nog:

— Waar rook uit de schoorsteen komt?

— Ja, dat is het, sir. Maar Opa Willingdrift is heel erg ziek; vader

zegt dat hij dood gaat.

Raffles knikte het kind vriendelijk toe, en zei :

— Jij bent een heel knappe meid, dank je wel, hoor.

Toen zette hij het paard aan, en binnen enkele minuten was de afstand afgelegd, die de reizigers nog scheidde van het bewuste huis. Op enige palen hingen grote netten te drogen, die zacht heen en weer bewogen in de avondwind.

Toen Raffles uit het wagentje stapte, en de vrouw de beide handen toestak om haar bij het uitstappen te helpen, en toevallig terzijde keek, zag hij in de verte het groepje mannen staan, dicht opeen, met de gezichten naar het huis gewend.

Zodra zij zagen dat Raffles naar hen keek, gingen zij verder.

Toen de jonge vrouw op de grond stond, bevend van koude en emotie, zei Raffles, nog even haar ijskoude handen vasthoudend :

— Hier zullen zich dus onze wegen scheiden, madame. Ik wens u van harte beterschap met uw vader en hoop dat het weerzien hem goed zal doen.

— Mylord, wat ik vraag, klinkt misschien vrijpostig, maar gij en uw metgezellen zijn zo vriendelijk voor mij geweest, — ik zou u willen vragen, nog zo lang te blijven, tot ik mijn vader gesproken heb. Gij hebt u een ware vriend getoond, in moeilijke omstandigheden; ga met mij mee naar binnen... ik zal u dankbaar zijn.

— Als gij het wenst, zal ik met u mee naar binnen gaan. Gij ziet er inderdaad zeer vermoeid uit. Die lange, vermoeiende reis heeft u geen goed gedaan.

Op dit ogenblik ging de voordeur open, en het verweerde gelaat van een man van omstreeks vijftig jaar werd zichtbaar. Hij was gekleed in een wollen trui en een wijde broek van elandsleer. Zijn stem klonk tamelijk scherp, toen hij zei :

— Als jij Leonore Pullham bent, dan zul je er goed aan doen, de tijd

niet te verbeuzelen, want je vader ligt op het uiterste. Hij heeft misschien nog enkele uren te leven, en het is nog de vraag of hij wel zal kunnen spreken.

Terwijl de oude Jonathan voor het paard ging zorgen, en de weg naar de stal zocht, gingen Raffles, Leonore en Ralph haastig het huis binnen, waar het rook naar vis, traan, teer en touwwerk.

Er was een kleine voorgang, waar het zeven maanden van het jaar bitter koud is en van daar kwam men met een tweede deur onmiddellijk in een groot woonvertrek.

In het midden daarvan stond een kachel, die met hout gestookt werd, en waarvan de pijp rechtstandig door de zoldering ging. Die kachel diende tevens als fornuis.

De vensters waren klein, en konden met luiken afgesloten worden. Tegen een der wanden stond een brede rustbank, met dierenvellen bedekt, — het gewone bed van de bewoner dier noordelijke streken.

Een tafel en een paar zelf getimmerde stoelen maakten het gehele meubilair uit; in een hoek lagen nog wat netten en touwen.

Grenzend aan deze kamer was nog een veel kleiner vertrek, dat men beter een berghok kon noemen afgesloten door een deur, en toen de bewoner die deur open deed, keek men in een soort bedstede en in die bedstede lag een oude man, sneeuwit van hoofdhaar en baard, volkomen uitgeteerd, en van wie het scherpe oog van Raffles dadelijk zag, dat niet zijn dagen, maar zijn uren geteld waren, en dat waarschijnlijk alleen het verlangen om zijn beide kinderen terug te zien, hem in het leven had gehouden.

Met een kreet van smart en blijdschap tegelijk was de jonge vrouw het kleine kamertje binnen gesneld, terwijl de knaap schuchter volgde. Zij wierp zich op de knieën voor het lage, planken bed.

De oude man sprak slechts één enkel woord, waarin heel zijn smar-

telijk bedwongen trots, zijn vaderliefde, zijn gebroken verzet lag opgesloten :

— Eindelijk !

Hij stak zijn bevende armen uit, en drukte zijn dochter aan zijn borst. Over het hoofd van zijn dochter heen keek hij toen naar Ralph, en wenkte hem naar zich toe. Hij keek de knaap lang in de ogen, en toen schoten de zijne vol tranen, hij boog het hoofd en mompelde :

— Een dwaas ben ik geweest, een hardnekkige, koppige dwaas. Mijn eigen zoon kent mij nauwelijks. Ken je mij, jongen ?

Schoorvoetend kwam Ralph nog wat naderbij, en zei :

— Ik geloof, dat ik u nog wel herken, vader.

— Het was te verwachten... zeker is hij er niet van, zei Willingdrift

bitter. Ik verdien niet beter... het is mijn eigen verkiezing geweest. Wie zijn deze mensen, Leonore ?

— Het zijn mensen, die ik onderweg heb ontmoet en die mij in mijn nood hebben geholpen, het zijn ware vrienden, vader, antwoordde de jonge vrouw. Zonder hun hulp zou ik zeker te laat gekomen.

En in korte woorden vertelde zij hetgeen er gebeurd was.

De zieke man had aandachtig geluisterd, de ogen beurtelings op zijn dochter, zijn zoon en Raffles gevestigd, en toen zij eindelijk zweeg, zei hij :

— Dan dank ik Lord Palmhurst voor hetgeen hij voor je gedaan heeft, want ik heb jou, Leonore, nog iets te zeggen, voor ik sterf, dat van groot belang is. Iets, dat alleen voor jou bestemd is.

HOOFDSTUK III

DE LAATSTE WOORDEN VAN EEN STERVENDE

Raffles en de anderen trokken zich onmiddellijk bescheiden terug. In het grote vertrek was het inmiddels veel kouder geworden, zodat men de deur naar het kleine slaaphokje open moest laten staan.

Allen trokken zich dus in de verste hoek terug, teneinde de doodzieke man gelegenheid te geven, op fluisterende toon met zijn dochter te kunnen spreken, waarbij zij moeite had om hem te verstaan.

— Ik had van een vriend gehoord waar jullie wonen, Nore, zei hij. Ik weet ook dat jullie het moeilijk heb-

ben gehad, maar dat zal nu veranderen. Steek je hand onder mijn hoofdkussen ; daar zul je een kleine portefeuille van wasdoek vinden. Geef mij die.

Leonore deed wat haar gevraagd was, en gaf de oude man een versleten portefeuille met één enkele afdeling in handen, dicht gebonden met een zorgvuldig geknoopt touw.

Daaruit haalde hij een stukje papier, blijkbaar uit een opschriftboekje gescheurd, waarop niet al te duidelijk enige letters en cijfers waren geschreven.

— Buig je hoofd dicht naar mij toe, want het spreken begint mij moeilijk te vallen, lief kind, vervolgde Willingdrift. Neem dit papier, bewaar het goed en verlies het vooral niet, en breng het ongeschonden aan je man, want het betekent misschien, ja, wel zeker jullie fortuin. Op de plek, die ik hierop heb getekend, heb ik goud gevonden, in grote hoeveelheden. Dat is een jaar geleden ongeveer. Het was louter toeval, en ik zwierf daar rond, zoals ik al zo vaak heb rondgezworven. Maar mijn krachten waren niet toereikend, om onmiddellijk aan het werk te gaan. Ik miste bovendien de nodige werktuigen. Ik trok haastig naar de dichtstbijzijnde stad, om een claim aan te vragen, maar ik werd onderweg plotseling erg ziek; een vriend nam mij met zich mee, maar moest mij hier achterlaten, omdat ik niet verder kon. Zeg aan je man, dat hij onmiddellijk die claim moet aanvragen, ofschoon het niet waarschijnlijk is, dat nogmaals het toeval een ander op het spoor zou brengen van het goud. En luister nu goed. De vindplaats is gelegen op ongeveer een mijl ten noorden van de Thelon River, zes mijlen ten westen van het Beverley Meer. Deze kronkelende streep is de rivier — en dit is het meer. Waar ik deze dikke punt heb gezet, staat een buitengewoon zware eik, en vandaar af zuiver oostwaarts anderhalve mijl, tot aan de kloof.

De zieke had dit alles tot hier toe, wel erg zacht, maar toch hoorbaar gezegd, maar nu begon zijn borst te zwoegen en te zagen; de laatste woorden had hij slechts met de grootste moeite kunnen uitspreken. Zijn dochter had haar oor bijna op zijn mond moeten leggen, maar zij zou niets meer horen van die lippen.

Willingdrift deed nog een uiterste poging om iets aan te wijzen op het stukje papier, en toen duwde hij het haar met een vlugge, laatste krampachtige beweging in de vingers, **streekte zich uit, en met een ratelende**

zucht, vestigde hij zijn ogen op het gelaat van zijn dochter en blies de laatste adem uit.

Leonore drukte zijn ogen dicht, begroef haar gelaat in haar armen, en weende, met voorover gebogen hoofd, terwijl Ralph zich op de lippen beet, en al zijn best moest doen, om niet in tranen uit te barsten bij het zien van het leed van zijn zuster.

Raffles was opgestaan en verliet onhoorbaar de kamer. Zijn stappen werden gedempt door het zand rondom het huis.

Hij sloeg een hoek om, toen een tweede — en toen deed hij plotseling weer een stap terug, en keek behoedzaam om de hoek. Op drie meter afstand stond een man in luisterende houding, diep voorover gebogen, met het oor tegen de houten wand gedrukt van een kleine uitbouw.

Raffles begreep onmiddellijk, dat dit het kleine hokje moest zijn, waarin zich de bedstede bevond.

De luistervink richtte zich op, na een poging te hebben gedaan, door een kleine opening naar binnen te kijken, slaakte een uitroep van ongeduld, en sloop toen weg.

Raffles, die hem nog alleen maar op de rug had gezien, liep snel om het huis heen, en stak aan de voorzijde zijn pijp op, toen de luisteraar, schijnbaar onverschillig, kwam aanslenteren.

Onder de rand van zijn brede hoed, nam Raffles de man scherp op, en herkende hem onmiddellijk. Het was een van de vijf mannen, aan wie hij bij het binnenkomen van het gehucht naar de woonplaats had gevraagd, van Walter Reeder, de visser.

Hij wachtte tot de man uit het gezicht was verdwenen, en ging toen, in gedachten verzonken, het huis weer binnen.

Leonore en Ralph lagen nog altijd voor het bed neergeknield.

Het was nu heel stil. Reeder zat in een hoek, en hield zich bezig met **het herstellen van een net.**

Raffles trad op de jonge vrouw toe, legde zijn hand op haar schouder, en zei :

— Gij moet nu sterk zijn, en u niet aan uw verdriet overgeven ; laat alles nu maar aan mij over. Wij zullen zorgen dat uw vader een behoorlijke begrafenis krijgt. Het moet u een geruststellende gedachte zijn, dat gij uw vader nog hebt kunnen zien, voor dat hij voor goed de ogen sloot.

— Dat heb ik aan u te danken, mylord, zei de jonge vrouw, haar tranen drogend, bij welke beweging Raffles het stukje papier tussen haar vingers zag.

Ook zij scheen het nu pas op te merken, bloosde, vouwde het papiertje haastig dicht, deed het weer in de portefeuille, en stak deze in de zijzak van haar mantel.

— Gij moogt vooral niet denken, madame, dat ik mij met uw zaken wil bemoeien, hernam Raffles, die geen van haar bewegingen uit het oog had verloren, maar wilt ge mij niet zeggen, of het ernstige zaken waren ; die uw vader met u heeft besproken.

— Ja, het was iets van groot gewicht, mylord ; waarom vraagt gij dat ?

— Omdat... begon Raffles. Toen zweeg hij plotseling, want zijn oog was gevallen op een kleine opening in de achterwand van de bedstede, een ovale opening, die er duidelijk op wees, dat zich daar een knoest of kwast in het hout had bevonden.

Raffles liet zijn handen even over de dekens glijden, en het duurde niet lang, of hij had het harde, gladde stukje hout gevonden, dat zich vaak gemakkelijk uit de opening laat duwen, vooral bij felle koude en kurkdroog hout.

— Heeft uw vader verstaanbaar gesproken, madame ? vroeg Raffles.

— Zijn eerste woorden kon ik tamelijk goed verstaan ; de laatste waren bijna onhoorbaar. Maar, mag ik weten waarom gij dat vraagt ? Wat hebt gij daar in uw hand ?

— Het is een kwast uit het hout van de achterwand, madame. Men kan daardoor gemakkelijk horen, wat er hier gezegd werd. En zelfs kan men naar binnen kijken, en een klein gedeelte van deze bedstede zien.

Leonore maakte een beweging van schrik, die Raffles niet ontging, en zei ontgaan :

— Dat zou heel erg zijn, mylord. Ik wil hopen, dat niemand heeft geluisterd, want het was werkelijk van groot belang wat mijn vader mij mededeelde.

— Dan kan ik u slechts aanraden, goed zorg te dragen voor de portefeuille, die gij in uw mantelzak hebt gestoken. Ik wil u niet nodeloos ongerust maken, maar het komt mij voor dat er hier enige verdachte lieden rondsluipen, die van de plannen en de bedoelingen van uw vader meer weten, dan goed voor u kan zijn. Wij blijven in ieder geval hier, totdat gij vertrekt. Mr. Reeder, je hebt toch wel een slaapplek voor de kinderen van de overledene ?

— O ja, ik heb wel een bed voor ze, zei Reeder op zijn gewone, ruwe toon.

Reeder was opgestaan, kwam naar de bedstede, keek neer op het stille, witte gelaat van de dode, en legde even zijn eeltige hand op het reeds koude voorhoofd.

— Rust in vrede, Willingdrift ; het is je niet voor de wind gegaan in dit leven.

Toen wendde hij zich tot Raffles en zei :

— Het was alsof hem iets voortdreef, sir, maar telkens als hij hier in Silver Creek belandde, nam hij zijn intrek bij mij. Wij visten samen. Soms spraken wij in een dag geen tien woorden, maar wij wisten wat wij aan elkaar hadden. En, zijn dochter mag het nu wel weten, — hij sprak in de laatste dagen niets anders dan over haar.

Toen hij hier ziek aankwam, had hij hoge koorts en begon te ijlen, vooral 's nachts in zijn slaap.

— Hebt gij wel eens kunnen verstaan, wat hij zei?

Er kwam een duidelijk merkbaar wantrouwen in de ogen en in de stem van de oude visser, toen hij kortaf antwoordde:

— Ik heb hem inderdaad wel eens kunnen verstaan, maar dat zijn zaken die niemand aangaan.

— En daarom vraag ik er ook niet verder naar, hernam Raffles glimlachend. Maar op een ding kun je me nog wel antwoorden, Reeder. Toen wij zo even het dorp binnen reden zagen we vijf mannen, die hier waarschijnlijk niet thuis horen. Tenminste naar hun eigen zeggen. Ken je die mannen?

— U bedoelt zeker die lui die bij Jack Drexler overnachten? Neen, ik weet niet wie zij zijn. Ik ken alleen de naam van een van hen, die Jack mij heeft gezegd. Hij heet Owen Barleigh. Zij zijn vier dagen geleden gekomen en ze zouden de volgende dag verder trekken, maar ze zijn toch blijven hangen; om welke reden weet ik niet.

— Wie is Jack?

— Dat is onze Sheriff, — met uw verlof, antwoordde Reeder smalend. Het is me een sheriff van je welste. Hij is kolenbrander en houthakker, en dan heeft hij nog een soort logement, als je het zo noemen wilt. Hij kan acht mensen herbergen, samen in drie kamers, meer niet, en soms verhuurt hij zijn stal aan de lui, die hier met hondensleden doorkomen. De Koninklijke Bereden Politie maakt er natuurlijk ook gebruik van.

— Het is geen nieuwsgierigheid, Reeder, die mij dit deed vragen, zei Raffles op ernstige toon. De aanwezigheid van die kerels bevalt me niet. En daar heb ik goede reden voor. Die vijf mannen, op een zwerftocht, komen hier aan, en geven hun plan te kennen, de volgende dag verder te trekken. Maar dat deden zij niet. Zij bleven. Waarom? Wat voeren ze hier uit? Dat zul je niet weten en ik weet het ook niet, maar

ik heb reden te veronderstellen dat ze niet veel goeds in deze zin hebben.

Toen zij zagen en hoorden dat de oude Willingdrift er zo beroerd aan toe was, koorts had en ijlde, wilden zij wel eens weten, waar die oude man het in zijn koortsdromen over had. Er zit een klein gaatje in de achterwand van de bedstede, waarin de zieke lag, veroorzaakt door het uitvallen van een knoest in het hout van de achterwand, en geen minuut geleden betrapte ik een dier kerels er op, dat hij met zijn oor tegen die opening stond af te luisteren wat de stervende man aan zijn dochter vertelde.

Leonore Pullham, die vol spanning had toegeluisterd, slaakte een kreet van schrik, en riep uit:

— Maar als dat zo is, mylord, dan zou die man dingen gehoord hebben die niet voor zijn oren bestemd waren.

— Ik veronderstel, dat uw vader over iets gesproken heeft, dat op geld betrekking heeft, ging Raffles voort. Welk ander onderwerp zou mannen van deze soort zoveel belang kunnen inboezemen, dat zij er een paar dagen voor blijven, in een kleine plaats, waar in dit jaargetijde voor landarbeiders niets te verdienen is?

— Gij hebt gelijk, het ging ook om geld, zei de jonge vrouw zacht, de handen samenvouwend en schuw om zich heen ziende, alsof zij bevreesd was ook nu beluisterd te worden.

— Precies, zoals ik dacht, hernam Raffles. Ik wil volstrekt niet weten waar het om ging, madame, al kan ik het wel half en half raden, daarom wil ik u alleen de raad geven, zo spoedig mogelijk weer naar Fort Severn te vertrekken, en daar uw man op de hoogte te stellen. Is hier een dokter, Reeder?

— Een dokter? herhaalde Reeder, met zoveel verbazing in zijn stem alsof Raffles hem naar de verblijfplaats van de duivel had gevraagd.

Neen, zo iemand hebben wij hier niet. Wij worden hier wel eens ziek en wij gaan hier natuurlijk ook wel eens dood, maar dat doen wij helemaal uit ons zelf.

— Wie reikt dan het bewijs van overlijden uit?

— Niemand. De Sherif geeft toestemming om een dode te begraven.

— Ga dan direct naar de Sherif, Reeder, want werkelijk, hoe eerder de teraardebestelling plaats heeft, hoe beter het voor zijn beide kinderen is.

Reeder knikte, zwigend met het hoofd, trok een pelsjekker aan, en verliet onmiddellijk het huis.

Het was zo goed als donker, toen hij vertrok, en Henderson zocht naar het nodige om licht te kunnen maken. Heel veel was er niet. In een ruw getimmerd wandkastje vond hij een paar kaarsen, maar daar scheen de oude visser heel zuinig op te zijn. Hij verlichtte zijn woning op een zeer primitieve wijze, zoals de Eskimo's doen. In een oud conserveblikje werd rendiervet gedaan, van katoen werd een pit gedraaid, die drijvende bleef op een schijfje kurk, en de lamp was gereed.

— Er is wel telegrafische verbinding, maar er is geen electrisch licht, mopperde de reus.

Henderson wist met enige moeite de primitieve lamp aan het branden te krijgen, die het vrij grote vertrek maar schaars verlichtte.

Leonore Pullham had een der ruwe stoelen naast het doodsbed getrokken, en ging zitten, met de hand van haar jongere broer in de hare, om op die wijze de dodenwacht te houden bij het lijk van haar vader.

Er verliep omstreeks een kwartier en toen kwam Reeder terug in

gezelschap van een grote, magere kerel die als teken van zijn waardigheid een koperen ster op zijn borst droeg. Dat was Sherif Drexler, als het ware de burgemeester van het gehucht, en de naaste omgeving.

Hij tikte even aan zijn hoed voor de jonge vrouw, wierp een onverschillige blik op het gelaat van de overledene, legde zijn hand op de reeds ijskoude handen, en zei, aan zijn korte sik plukkend:

— Overmorgen begraven. Dit is zijn dochter? Wilt u mij precies de naam van uw vader op geven, madame, voor mijn register? Ik ben ook de burgemeester, ziet gij.

— Hij is van alles, zei Reeder, alles behalve vriendelijk.

De Sherif keek Reeder nijdig aan, en toen ging de blik van zijn doorringende, gitzwarte oogjes naar Raffles en zijn metgezellen. Die blik ging over hun gehele uiterlijk, de goedzittende, warme en sterke kleren, de knielaarzen, en de patronengordels van geel leder. Zijt gij hier voor uw genoeg? vroeg hij ten slotte laconiek.

— Zo kan men het noemen, Sherif, antwoordde Raffles bedaard. Wij gaan jagen.

— Vrienden van deze jonge dame?

— Dat hopen wij te zijn, antwoordde Raffles kortaf.

De Sherif nam het drietal nog eens goed op, liep naar de deur, tikte nogmaals aan zijn hoed, draaide zich op de drempel om en herhaalde op dezelfde korte wijze:

— Overmorgen begraven.

Daarop trok hij de deur met een harde slag dicht, waarop zijn stappen verstierven in het avondlijke donker.

HOOFDSTUK IV

ONRAAD IN DE NACHT

De begrafenis had plaats gehad. Niet zonder moeite hadden enige houthakkers op het kleine, zeer eenvoudige kerkhofje het graf in de harde bodem gegraven, en een andere inwoner had de kist vervaardigd, van gewoon, ruw hout, en met zwarte verf beschilderd.

Raffles en zijn vrienden, Reeder, Leonore en Ralph hadden een ogenblik zwiingend en met gevouwen handen, om het graf gestaan, toen waren de harde kluiten aarde met doffe slag op het hout van de kist neergekomen, en ten slotte was een eenvoudig houten kruis op het heuveltje geplant, waaronder Kyrill Willingdrift de laatste slaap sliep.

Het was reeds laat in de namiddag, toen zij de kleine Godsakker verlieten.

Leonore en Ralph hadden de nacht tevoren in een hoek van het gemeenschappelijke woonvertrek, op een stapel dierenvelen geslapen, en hadden zich allen van hun knellende schoenen ontdaan. Men maakt niet veel omslag in het hoge noorden.

Wat Mushy betreft, de hond, van wie in de droeve dagen die voorbij waren gegaan, weinig notitie was genomen, had zich een warm plekje uitgezocht bij de flink opgestookte kachel.

Die nacht had hij een paar malen grommend de kop van de poten opgelicht, en eenmaal zelfs was hij met een woedende grauw op de deur toegesprongen, zodat Reeder er wakker van was geworden.

Raffles, door Reeder gewekt, had zijn lamp aangeknipt, en naar het

dier gekeken, dat als uit brons gehouwen een minuut lang voor die deur was blijven staan, en toen pas weer was gaan liggen.

Raffles had verder niets gezien of gehoord, maar had niettemin op spoed aangedrongen, en de jonge vrouw duidelijk gemaakt, dat zij er goed aan zou doen, zo spoedig mogelijk te vertrekken.

De oude Jonathan, die zijn intrek had genomen bij Drexler, teneinde zo dicht mogelijk bij zijn paard te zijn, dat daar gestald was, had verzekerd, dat het wagentje thans zeer goed geschikt was om de lange weg terug af te leggen, en zo werd besloten, dat men de volgende ochtend in de vroege zou vertrekken.

Toen Raffles binnen kwam, zag hij Mushy reeds voor de deur staan, zacht grommend, en met de kop naar de grond.

Het was nog donker, want pas over een uur zou de zon opgaan.

Hij riep het dier met zachte, vriendelijke stem, en de hond kwam na enige aarzeling op hem toegelopen.

Toen Raffles het dier liefkozend, op zachte toon toesprak, liet Mushy zich echter nog niet aanhalen, want zodra Raffles de hand maar even uitstak, trok hij zich wantrouwend en op zijn hoede terug.

— Mushy schijnt vriendschap met u te willen sluiten, mylord. Het is voor het eerst van mijn leven dat ik hem dat zie doen, zei Leonore.

— Hebt gij deze hond al lang?

— Twee jaren. Hij werd mij gebracht door een Cree, die hem gewond naast de weg had gevonden.

Het dier was aangevallen door een wolf, want men vond het kadaver van het dier op een paar meter afstand. Hij was erg toegetakeld, maar wij hebben hem er toch bovenop geholpen.

De hond kwam onmiddellijk kwispelstaartend op Leonore toelopen, als had hij begrepen wat zij gezegd had.

Het had die nacht reeds flink gevoren, en het water in het wasbekken was bedekt met een vliesje ijs, dat eerst gebroken moest worden, voor men zich kon wassen.

Tijdens het eenvoudige ontbijt, bestaande uit roggeblood, kaas en een kop thee, waren de luiken van de ramen gedaan, en men kon reeds onderscheiden wat zich daar buiten bevond.

Het beloofde een schone, maar waarschijnlijk zeer koude dag te worden. De winter naderde met snelle schreden en men kon er op rekenen, dat verder in het noorden de wateren bevroren waren, en de sneeuw zelfs in de dalen reeds was gevallen.

— Hebt gij het papier dat uw vader u voor zijn sterven heeft toevertrouwd, goed opgeborgen? vroeg Raffles aan Leonore.

— Ik heb het in een lederen zakje gestoken en dat heb ik gisteren binnen in mijn jekker vastgenaaid, antwoordde de jonge vrouw met een glimlach. Ik kan het dus onmogelijk verliezen.

— Tenzij gij de jekker zelf zoudt kwijtraken, zei Raffles lachend. Maar het is koud, dat gij dat kledingstuk zelfs 's nachts niet behoeft af te leggen, en wij kunnen dus gerust zijn. De paarden zijn thans goed uitgerust, en, als wij ons wat haasten, kunnen wij in vier dagen weer in Fort Severn terug zijn. Wij zullen u een eindwegs vergezellen, en ik hoop dat wij elkander later nog eens zullen terugzien — onder gelukkiger omstandigheden. Maar nu moet gij u haasten, en profiteren van de weinige schone dagen, die

nog zullen verlopen voor de eerste sneeuw valt, en het paard van uw oude vriend Jonathan niet meer bruikbaar zou zijn.

De toebereidselen werden snel gemaakt. De paarden werden gezadeld, het handpaard kreeg zijn vrachtje weer op de rug, het vierwielige wagentje werd door de oude Jonathan met zorg ingespannen, en met enige hartelijke woorden namen allen afscheid van Reeder, die door gemopper zijn aandoening trachtte te verbergen.

Het was ongeveer acht uur, en de zon was juist boven de kim gerezen, toen de kleine troep zich op weg begaf.

Het vroom zeker vier graden, maar allen waren sterk, en konden die koude verdragen, zelfs Leonore, die, nu alles achter de rug was, en goed had gerust, een weinig kleur op de bleke wangen had gekregen.

Henderson maakte zich verdienstelijk toen men onderweg stopte, om wat te eten, door het aanleggen van een vuur, het koken van water en het zetten van thee, men at van het gedroogde vlees, scheepsbescuit en kaas, die eerst ontdooid moest worden, en daarna trok men weer verder. Omstreeks vier uur in de namiddag konden de reizigers, nadat de top van een lage heuvel was bereikt, op een paar mijlen afstand de Churchill River zien voorstromen. Bij het veer, dat zeker niet lang meer in gebruik zou blijven, zouden Raffles en zijn vrienden afscheid nemen van de jonge vrouw.

Men sprak niet veel meer gedurende de afdaling van de heuvel. Vooral Ralph scheen zich sterk aan de drie mannen gehecht te hebben, en vooral voor de reus Henderson gevoelde hij de grootste bewondering.

Hij had dan ook moeite zijn tranen te weerhouden, toen eindelijk het veer werd bereikt, en de drie mannen zich uit het zadel lieten glijden.

De grote pont, die gemakkelijk tien wagens met paarden kon ver-

voeren, was juist in het midden van de rivier, en zou aanstonds aanleggen.

Raffles had zijn hoed in de hand genomen, begaf zich, gevolgd door Brand en Henderson, naar het wagentje, nam de hand van de jonge vrouw in de zijne, en zei:

— Wij wens van harte dat het u goed zal gaan, madame. Hopelijk is er veel goeds voor u weggelegd na jaren van tegenslag. En wie weet ontmoeten wij elkander nog wel eens als uw man aanstonds naar het noorden trekt.

De jonge vrouw kleurde, en zei toen met onzekere stem.

— Waarom denkt gij dat hij naar het noorden zal trekken?

— Omdat men in die streek nog wel goud in de bodem aantreft, madame, antwoordde Raffles glimlachend.

De jonge vrouw werd beurtelings rood en bleek, en zei:

— O, het is laag en kleinzielig van mij geweest, u niet alles toe te vertrouwen. Luister, gij zult alles vernemen: gij hebt u een waar vriend betoond — en daarom zal ik het u toevertrouwen. Mijn vader vertelde mij op zijn sterfbed dat hij ergens ten westen van het Beverley Meer, op een paar mijlen ten noorden van de Thelon River goud in de grond ontdekt had. Wat ik in de portefeuille verborgen heb is een heel onduidelijk kaartje van de situatie aldaar. Hij heeft er nog geen claim op kunnen nemen, — maar dat moet mijn man nu aanstonds doen, zodra wij daar zijn.

— Het is een verre, zeer moeilijke weg, madame, zei Raffles ernstig. De winter staat voor de deur. Gij zult zeker zware ontberingen te verduren hebben.

— Ik zal ze gaarne dragen, want ik wens vurig dat het ons wat beter gaat in de wereld. Dus niet: vaarwel, maar tot ziens, mylord, en nogmaals hartelijk bedankt. Daar is de pont, en de veerman wenkt ons al ongeduldig.

De drie mannen namen afscheid, en drukten de jonge vrouw, Ralph en de oude Jonathan de hand. De rem van het wagentje piepte oorverschurend, en het paard hield het met moeite tegen op de vrij steile helling die naar de aanlegplaats voerde. De hond had nog een paar keer omgekeken, doodstil staande, en met een vragende blik opziende naar zijn meesteres, en toen was ook hij op de pont gesprongen. Er reden nog een paar melkauto's op, en na enige ogenblikken wierp de veerman de meertros los, zodat de stroom de pont aan de gierakabel naar de overzijde kon drijven. De drie mannen, die weer waren opgestegen, zagen hoe het vaarttuig aan de overzijde aanlegde, hoe het paard met enige moeite het wagentje tegen de helling optrok, hoe de hond in het rond sprong — en toen ontrok een kromming van de weg dat alles aan hun ogen.

De oude Jonathan dreef zijn paard snel voort, want hij wilde nog voor het vallen van de avond het eerstvolgende dorp bereiken, gelegen aan de Nelson River, een der grootste rivieren in dat gedeelte van Canada.

Daar bevond zich een logement, waar het drietal ook overnacht had op de heenreis. Inderdaad slaagde hij er in, juist toen de duisternis zou invallen, het bewuste dorp te bereiken.

Er waren drie logementen, maar de oude Jonathan koos het eenvoudigste, want hij wist hoe weinig geld de jonge vrouw, die zich aan zijn zorgen had toevertrouwd, te missen had.

Heel erg aanlokkelijk zag deze houten barak, « Het Vergulde Anker » geheten, er eigenlijk niet uit, maar het werd snel donker, en allen waren vermoeid.

De herbergier, een dikke, kleine man met een nek als een stier, en een glad geschoren, rood opgezet gelaat, kwam dadelijk te voorschijn.

Hij monsterde het drietal aan-

dachtig, en men werd het vrij spoedig eens over de prijs.

Toen keek de waard eens naar de hond, krabde zich achter het oor, en zei kortaf:

— Die halve wolf kunt u niet bij u houden, madame.

— Wat wil je daarmee zeggen, man? vroeg Jonathan, die onmiddellijk zijn stekels opzette. Mag madame die hond niet in de kamer houden?

— Dat is bij mijn geen gebruik, antwoordde de waard nors.

— Dan is het bij ons geen gebruik om hier te logeren, zei Jonathan onmiddellijk. Vooruit, madame Pullham, we gaan verderop.

— Zacht wat, oude driftkop, zei de waard half lachend, dan zullen wij zien dat wij er een mouw aan passen. Houdt u de hond dan maar in uw kamer, madame. Als u maar zorgt, dat hij niemand voor de voeten loopt. Moet hij nog eten?

— Zet hem maar een bak vis voor met wat brood, en je zult eens zien, zei Ralph.

— Kom dan maar mee, jongen, want ik denk dat hij met mij wel niet zal willen meegaan. Peter, wijs jij de hoekkamer aan deze dame.

Dit laatste bevel was gericht tot een oude neger, die naderbij was gekomen, en die er in zijn mouwvest en groene schortje uitzag als een huisknecht.

Leonore, vermoeid door de lange rit over de ongelijke weg, haastte zich, de donkere vermolmde trap op te gaan, en de neger te volgen naar een vrij groot vertrek, met de grootste eenvoud gemeubeld, maar dat ten minste een behoorlijk, houten ledikant had.

Daarnaast, en er met een deur mede in verbinding staande, was een veel kleiner hokje, dat bestemd was voor Ralph, en de oude Jonathan.

Deze had reeds een warm maal besteld, dat het drietal in de gelagkamer gebruikte.

Mushy lag aan de voeten van de knaap. De hond had zoëven in de

stal een grote bak met vis en brood verslonden en lag nu zijn maaltijd te verteren.

De luiken waren voor de ramen gedaan, om de felle koude buiten te houden, maar men hoorde toch nog duidelijk de harde geluiden die van buiten doordrongen.

Er schenen reizigers aan te komen of te vertrekken, want op de bevroren grond klonken de hoefslagen van enige paarden.

Wat later werd het volkomen stii, de weinige logeergasten hadden zich naar hun kamers begeven, en de gramfoon, die de hele avond had moeten zorgen voor wat muzikaal vertier, was weg gezet.

Zodra zij klaar waren met eten, zei Leonore, even haar hand leggend op de arm van de oude Jonathan:

— Wij zullen nu maar meteen naar bed gaan, Jonathan. Het is een vermoeiende dag voor ons geweest, en morgen zal er weer veel van onze krachten worden gevergd.

Het drietal stond op, en ook de hond kwam overeind. Het grote dier volgde gedwee zijn meesteres de trap op, en liet zich onmiddellijk neervallen voor de gangdeur, zodra deze gesloten was.

Ralph knielde naast de hond neer, en zei:

— Je hebt lang moeten lopen, Mushy. Ik zal je poten inwrijven met zalf, oude jongen.

Hij opende het blikken doosje met verbandmiddelen, nam er een potje zalf uit, en begon de zolen van de hond in te wrijven terwijl Jonathan toekeek en zei:

— Je doet overbodig werk, jongen. Zijn poten zijn zo hard als buffelleer. Zo'n hond kan weken achtereen zonder bezwaar lopen, geloof dat maar vrij.

— Dan zou hij niet zo vermoeid zijn, zei de knaap hoofdschuddend. Ik heb hem nog nooit zó bekaf gezien. Ga maar gauw slapen, Mushy; dat zal je goed doen.

Leonore had nog wat hout in de kachel gedaan, en daarmede waren

eigenlijk de toebereidselen voltooid. Zij ontdeed zich van de zware, met bont gevoerde laarzen, en van de duffelse jekker, en legde zich op het niet al te zachte bed, de wollen dekens zo ver mogelijk over zich heen trekkend.

De tussendeur was opengebleven, en zij luisterde totdat zij de regelmatige ademhaling van de oude man en van de jongen hoorde.

Toen blies zij de kaars uit, en zag zij niets meer dan een rossige streep, waar de kachel stond. Binnen enkele minuten deed de vermoeyenis van de dag haar inslapen.

Zij kon nauwelijks een uur geslapen hebben, toen zij eensklaps ontwaakte door een ongewone gewaarwording. Het was een lichtschijnsel, dat over haar gezicht speelde. Zij opende de ogen, richtte zich op een elleboog op, en viel dadelijk met een gesmoorde kreet weer terug.

In het schijnsel van de lamp had zij iets zien blinken, dat zij maar al te goed kende. Het was de loop van een revolver, die op haar hoofd was gericht.

Zij zag nu ook een deel van een harige hand, en hoorde een stem die fluisterend maar nadrukkelijk zei:

— De plattegrond.

De jonge vrouw slaakte een gesmoorde kreet, en trachtte de geelaatstrekken van de man te onderscheiden.

Ofschoon haar het hart in de keel klopte, was zij toch niet bang. Een vreemde, ijskoude kalmte was over haar gekomen. Zij meende in

de duisternis van de kamer nog een paar schimmen te zien bewegen en vaag verwonderde zij zich, dat zij de hond in het geheel niet hoorde, en dat het dier zich om de overval niet scheen te bekommeren.

Toen hoorde zij Mushy eensklaps kreunen, en nu pas begon zij angst te gevoelen, een wurgende, benauwende angst. Zij had op de trouwe hond gerekend — en begreep dat die haar nu niet kon helpen. Het dier scheen stervende te zijn. De overvallers hadden hem misschien afgemaakt met vergif of een messteek.

Plotseling hoorde zij de stem van haar broertje, die angstig vroeg:

— Wat is er toch, Lore? Ben je ziek? Waarom kreun je zo? Ik heb...

De rest van de zin ging verloren in een onverstaanbaar gereutel. Een van de indringers had zijn hand op de mond van de jongen gelegd, en met zijn andere hem bij de keel gegrepen.

Nu werd ook de toornige stem van de oude Jonathan in het aangrenzende vertrekje gehoord, maar die eindigde al spoedig in een onderdrukte vloek, gepaard gaande met een korte worsteling, die eindigde met het geluid van een val op de houten vloer.

— Vooruit... geen getreuzel meer — de plattegrond, herhaalde de stem van zoëven.

De jonge vrouw begon te gillen; zij voelde dat een doek over haar mond werd gebonden, en verloor het bewustzijn.

HOOFDSTUK V

DE WEDREN OM DE CLAIM

Toen Leonore Pullham ontwaakte uit haar bewusteloosheid, was het nog volkomen donker. Een wee gevoel van machteloosheid en woede kroop in haar op.

Zij poogde om hulp te roepen, maar de klank verstierf in haar keel. Haar handen waren bijeen gebonden achter haar rug; het touw sneed haar in de polzen en zij kreunde zacht van pijn.

Maar eensklaps bleef zij stil liggen, want zij hoorde in de nabijheid iets bewegen. Zij hield de adem in, want haar geest was nog verward, en zij vreesde een ogenblik, dat de aanranders nog in de buurt waren, en dat aanstonds weer die afschuwelijke, harige hand als van een aap naar haar zou worden uitgestrekt.

Toen hoorde zij het zachte gekerm van de hond, vlak bij haar, zij wendde het hoofd een weinig om, en kreeg het raam in het oog. Een schok ging door haar heen. Door een kier van het luik zag zij een lichtstraal. Het moest dus reeds klaarlichte dag zijn. Toen klonk eensklaps een stem, die haar zeer goed bekend was, en die haar vertrouwd was geworden, ergens beneden in het huis. Zij hoorde op bevelende toon zeggen:

— Ik zou je raden mij de waarheid te zeggen, of ik neem andere maatregelen! Is die jonge vrouw met haar broer en de oude man vertrokken, ja of neen?

— Ik heb toch al gezegd, dat zij een uur geleden is heengegaan, klonk, wat minder duidelijk, de hese stem van de logementhouder.

Leonore begreep onmiddellijk dat die vent met zijn brede kaken in het complot moest zijn geweest, en verder begreep zij, dat zij nu tot iedere prijs de aandacht moest zien te trekken van die man daar beneden, die op zulk een wonderbaarlijke wijze en om een reden die zij niet begreep, weer was teruggekeerd naar het zuiden.

Zij wist haar gebonden benen uit het bed te krijgen, en trappelde zo hard zij kon met haar voeten op de vloer.

Het geluid werd onmiddellijk daar beneden beantwoord met een vloek, en een uitroep van voldoening, en toen een luid gestommel, alsof er een tafel of een paar stoelen omvielen.

De trap kraakte onder het geluid van snelle stappen, de deur vloog open, en in de schemerachtige gang zag zij de man staan, die zij als Lord Palmhurst kende. De hond, die nog altijd pijnlijk kreunde, moest ook de binnentredende herkend hebben, want zij hoorde het zwakke slaan van zijn staart tegen de vloer.

Raffles was onmiddellijk op het raam togetreden, maakte het luik los, en duwde het open. Het licht stroomde binnen, en Raffles slaakte een uitroep van toorn en medelijden.

Hij trad onmiddellijk op de gebonden vrouw toe, maakte de touwen los, en ontdeed haar van de rode halsdoek, waarmede men haar het schreeuwen belet had.

Vlak bij het bed lag de hond, die zich naar het bed van zijn meesteres had gesleept, en lag daar nu, met

de tong uit de bek, en verdraaide ogen, die niets meer schenen te zien.

Terwijl Leonore naar de aangrenzende kamer snelde, om naar haar broer en de oude Jonathan om te zien, knielde Raffles naast de hond neer, rook aan de geopende bek van het hijgende dier, drukte hem de hand voorzichtig op de maag, bekeek het geel geworden oogwit, en mompelde toen voor zich heen:

— Vergiftigd. Net wat ik dacht. Het is een wonder dat het dier er niet aan gestorven is.

Op dat ogenblik kwam Leonore weer binnen, met haar arm om de schouders van Ralph geslagen, die bleek was en wiens ogen fonkelden van woede. Hij kon nauwelijks op zijn benen staan, zó sterk hadden de touwen van de bandieten in zijn vlees gesneden.

— Ik behoef niet te vragen wat hier gebeurd is, zei Raffles bedaard; men heeft u natuurlijk het papier ontstolen.

— Met het weinigje geld, dat ik bezat, zei de vrouw wanhopig. Nu is iedere kans op een beetje geluk voor mijn man en mij verdwenen.

— Geef de hoop nog niet op, madame, zei Raffles ernstig. Wij weten althans wie de dieven zijn. Het kunnen alleen maar de mannen geweest zijn, die wij in Silver Creek hebben ontmoet. Reeds toen gij daar waart, hebben zij getracht binnen te dringen in het huis van Reeder; gij zult u dat herinneren. De waard hier beneden, die nu wel berouw zal hebben van zijn hulp aan de overvallers, want mijn chauffeur heeft hem nog al hardhandig aangepakt, moet natuurlijk uw hond vergiftigd voedsel hebben voorgezet, en zo de overval mogelijk hebben gemaakt. Gelukkig was de dosis niet groot genoeg, en misschien is het dier te redden. Ik zal hem onmiddellijk een braakmiddel ingeven. Hoe staat het met de oude Jonathan?

— Hij heeft het er nogal goed afgebracht. Hij heeft een klap op zijn

hoofd gekregen... zo'n buil... zei Ralph woedend. Maar voor de rest is hij niet gewond.

Juist op dat ogenblik verscheen de oude man op de drempel. Hij wankelde een weinig, en hield zijn hand op zijn hoofd gedrukt.

— Die laffe ellendelingen! Vier of vijf tegen één! riep hij woedend.

— Bedaar maar, Jonathan — als het aan mij ligt, zullen zij hun straf niet ontgaan, zei Raffles vastberaden.

Kleed u zo spoedig mogelijk aan, dan zullen wij onder het ontbijt beraadslagen wat er te doen is. Mijnheer Brunt zal daarvoor wel zorgen, want ik vrees dat de waard de eerste uren wel niet bruikbaar zal zijn.

Raffles drong ongevraagd de keuken binnen, en mengde daar snel een sterk braakmiddel van een weinig slaolie, mosterd en fijn gewreven tabak.

Hij snelde hiermee naar boven, liet Ralph de bek van het dier open houden, en goot hem het mengsel naar binnen. Vol spanning wachtten de man en de jongen de uitwerking af, en reeds na een paar minuten werkte het middel zo doeltreffend, dat de hond er van stond te kokhalzen en spuwen. Hoe voortreffelijk het middel was geweest, bleek reeds een uur later, toen het dier, weliswaar nog wat duizelig, vrolijk en gezond weer rondliep.

Intussen had Brand voor het ontbijt gezorgd, daar de logementhouder nergens was te zien. Hij had zich in zijn kamer opgesloten, om zijn wonden te likken. Hij had inderdaad op zulk een wijze kennis gemaakt met de ijzerharde vuisten van Henderson, dat er in de eerste uren geen sprake van was, dat hij zich zou kunnen vertonen. Er was thee gezet; Brand had de neger Peter laten wijzen waar de provisiekast was. Er was zwart brood, boter, eieren, kaas, en daarvan viel een zeer voldoende ochtendmaaltijd te bereiden.

Leonore had zich zo spoedig mo-

gelijk wat opgeknapt, Ralph en Jonathan zagen er ook weer toonbaar uit, en zo zat men dan verenigd in de geheel verlaten gelagkamer, zodat men nu voor luisteraars niet bevreesd behoefde te zijn.

— Ik zal u eerst in het kort vertellen, welk gelukkig toeval ons weer hier bracht, madame, begon Raffles. Gij zult reeds hebben gemerkt, dat mijn vriend Brunt zijn voet heeft verstuikt, hetgeen ons dwong, zo gauw mogelijk een plek op te zoeken, waar hij rust zou kunnen nemen, want de koude daar in het noorden is reeds zeer fel en de eerste sneeuw is reeds een week geleden gevallen. Ik moet er echter bij zeggen dat het de vraag was, of mijnheer Brunt er in zou hebben toegestemd, wegens zulk een klein ongemak terug te keren, als wij niet alle drie levendig hadden beseft, dat u gevaar dreigde. Wij hadden dat enige uren lang voor elkander verzwegen, totdat een onzer de zaak ter sprake bracht, en toen bleek het, dat wij allen de gehele duur van onze tocht naar het noorden aan u, en de uwen, hadden gedacht. Ook die verdachte voorvallen in Silver Creek hielden ons bezig. Jammer genoeg schijnt ons besluit om zo spoedig mogelijk terug te keren, toch nog te laat te zijn gekomen, maar gij kunt op ons vertrouwen. Wij zullen niet rusten voor wij die schurken achterhaald hebben..

Daarvoor echter is het noodzakelijk, dat wij zo spoedig mogelijk vertrekken.

Ziehier nu mijn voorstel. Mijnheer Brunt, wiens voet het hem toch onmogelijk maakt, in de eerste week van sneeuwschoenen gebruik te maken, zal met de oude Jonathan in het wagentje direct naar Fort Severn vertrekken, om daar uw man van alles op de hoogte te brengen. Schrijf hem nu onmiddellijk een brief, deel hem daarin mede wat er gebeurd is, en vraag hem, zo spoedig mogelijk in gezelschap van mijnheer Brunt naar het Beverley Meer

te vertrekken.

— Gij wilt dus dat ik u daarheen vergezel? vroeg de jonge vrouw, aarzelend.

— Gij en Ralph — en de hond. Het dier kan ons van groot nut zijn bij het opsporen van de dieven, en ik denk dat uw tegenwoordigheid daarginds noodzakelijk zal zijn, want gij moet namens uw man de claim aanvragen. Maar als gij dat liever wilt, kunt gij natuurlijk met de wagen mee gaan, en dan zullen die reus daar en ik de zaak alleen zien te klaren. Wij moeten dan de claim verdedigen tot er iemand is, die ze op zijn naam kan doen overschrijven. De enige vraag is: zou de hond ons alleen wel vergezellen?

— Mijn besluit is genomen, mylord, zei Leonore vastberaden. Ik zal de brief aan mijn man schrijven en met u meegaan. De hond heeft al vriendschap met u gesloten, maar ik denk toch dat hij mij en Ralph niet zou laten wegtrekken en met u zou meegaan.

— Die proef zullen wij dan maar niet eens nemen, zei Raffles glimlachend. Hebt gij voldoende geld?

— Helaas niets meer, mylord. Alles wat ik bezat, is mij door die schurken ontstolen, tegelijk met het document.

— Dan zult gij mij toestaan, u en uw man een klein voorschot te geven op de opbrengst van de goudmijn, zei Raffles glimlachend. Een uitrusting zal vrij wat geld kosten, vooral nu de winter aanbreekt, en er spoed moet worden betracht.

Maar schrijf nu die brief, want bedenk dat wij reeds een halve dag ten achter zijn.

— Kan ik niet meegaan? vroeg Brand.

— Neen, Charles, dat zou onverstandig zijn, antwoordde Raffles. Het is werkelijk beter, dat je voet rust heeft; bovendien moet er iemand zijn, om Leonore onderweg te beschermen. Het is hier veilig voor een eenzame, jonge vrouw. Je geeft de brief aan Pullham, en je zegt dat

hij zich moet haasten. Een gids zul je wel niet nodig hebben, want ik vertrouw dat je de weg naar het Beverley Meer wel alleen zult kunnen vinden.

— Ik zal mijn best doen, antwoordde Brand laconiek.

Leonore was intussen aan een andere tafel gaan zitten, en schreef daar met potlood op een vel papier, uit een schoolschrift gescheurd, hetwelk de waard blijkbaar gebruikte als kasboek, de brief aan haar man. Inmiddels gingen de anderen het een en ander in gereedheid brengen voor het vertrek.

De paarden hadden die nacht gerust in een naburig gehucht, waar Raffles en zijn metgezellen, door de duisternis overvallen, de nacht hadden doorgebracht in het enige logement van het kleine plaatsje.

Jonathan spande het paard in, en Raffles ging ten slotte naar het vertrek, waar de waard zich had opgesloten, met een doek om zijn voorhoofd en een sterk gezwollen wang, en wierp zwiingend een paar dollarbiljetten op tafel.

Op de drempel wendde hij zich nog eens om en zei tot de man, die hem met zijn kleine oogjes wraakzuchtig aanstaarde, ernstig:

— Ik zal het er ditmaal bij laten, en de Sherif niet in de zaak betrekken, maar je verdient het eigenlijk niet. Herhaal deze grapjes niet, want mijn arm is zeer lang, en mijn geheugen laat niets te wensen over.

De temperatuur was nog iets gedaald, maar de zon had gelukkig nog vrij voldoende kracht en daar er geen wind stond, zou de reis naar Fort Severn niet al te bezwaarlijk zijn. Brand hees zich niet zonder een pijnlijk gezicht te trekken naast de oude Jonathan, op de bok van het wagentje, nam de brief in ontvangst, met de bankbiljetten er in, en riep van zijn hoge zitplaats uit:

— Over tien of twaalf dagen aan het Beverley Meer! En dan hoop ik u te mogen begroeten als een gefor-

tuneerde dame, Mrs Pullham.

— Reik mij uw hand, en noem mij Leonore, zei de jonge vrouw, haar arm omhoog reikend, om de haar toegestoken hand te kunnen drukken. Gij hebt u ware vrienden getoond. Vaarwel, of liever tot ziens — en stel mijn man zoveel mogelijk gerust.

Oude Jonathan, ik dank je voor wat je voor mij gedaan hebt, en voor Ralph, wij zien elkander weer en dan hoop ik je mijn dankbaarheid op nog andere wijze te kunnen tonen.

— Die zou je mij het beste kunnen tonen, door de kerel voor me te zetten, die mij dat gat in mijn hoofd geslagen heeft, mopperde de oude brompot. Hij zette het paard aan, en de Spider verdween in oostelijke richting.

Raffles had reeds voor paarden gezorgd, zowel voor de jonge vrouw als voor Ralph, die beiden goede ruiters waren, en de tocht noordwaarts nam een aanvang.

Mushy nam zienderogen in levendigheid toe, en liep kwispelstaartend nu eens een eind vooruit om dan luid blaffend terug te rennen. De ogen van Ralph schitterden van dankbaarheid, telkens als zij van de hond naar de man gingen, die het dier misschien van de dood gered had.

Zonder aanhalig te zijn, legde Mushy voor Raffles toch een grote vriendschap aan de dag, en bij de eerste halte liet hij zich zelfs door hem over de rug strelen, iets, wat het dier nog nooit van iemand had toegelaten.

Om twee uur in de namiddag ontwaarde men de eerste sneeuw, die als een nog dun laagje de bevroren weg bedekte, waarop de hoeven der paarden hol weerklonken.

Er was veel aan gelegen, de rustpozen zo kort mogelijk te maken, hoewel Raffles aan de andere kant rekening moest houden met het feit dat een vrouw de reis medemaakte, al was zij ook gehard door veel ont-

beringen.

De Churchill River lag nog niet dicht, maar toch vertoonde zich hier en daar wat drijfijis op de plekken waar de stroom niet al te snel was. Het zou stellig geen week meer duren of ook deze brede stroom zou door een ijslaag bedekt zijn, sterk genoeg om zelfs zwaar beladen sleden te kunnen dragen.

Daar waar de kleine Churchill River samenvloeit met zijn grotere broeder van dezelfde naam, was een pontveer, en de gehele cavalcade ging met paarden en al tegelijkertijd over, in gezelschap van enige marktkramers, die hun waren, snuisterijen, wapens — en drank gingen brengen naar de nederzettingen en de kleine dorpen in het noorden.

Aan gene zijde van de rivier zette

de weg zich voort, en er waren ook sporen genoeg van hoeven in het dunne laagje sneeuw, maar die bedekten elkander, en Raffles had er niets aan. Het was trouwens zo goed als zeker, dat ook de dieven van de plattegrond deze zelfde weg hadden gevolgd.

De koude nam nog steeds toe, en bij het vallen van de duisternis was de thermometer tot tien graden onder nul gedaald.

Daar er heinde en verre geen dorp te bekennen viel, waren de reizigers wel gedwongen in de tenten te overnachten, en Henderson, ijverig geholpen door Ralph, had ze dan ook al spoedig geplaatst, en een vuur ontstoken om een avondmaal te bereiden.

HOOFDSTUK VI

MUSHY

De volgende ochtend wachtte de reizigers een grote verrassing : zo ver het oog reikte was het land onder een dikke laag sneeuw bedolven.

Het was maar goed, dat de paarden warm waren toegedekt, en in de luwte geplaatst waren van een hoge rots, niet ver van een paar schrale bomen, anders zouden de dieren stellig veel te lijden hebben gehad van de koude en de nog altijd in dikke vlokken vallende sneeuw.

Men vond de dieren op bijna dezelfde plek terug, want zij waren slechts gekluisterd, en niet vastgebonden.

Raffles begreep, dat hij de paarden thans niet langer meer zou kunnen gebruiken. Het zou nog moeilijk genoeg zijn, het volgende dorp te bereiken, dat ongeveer twintig mijlen noordelijker lag, en toch was dat noodzakelijk, want daar zou men zich sleden moeten aanschaffen en trekhonden.

De tenten bezweken bijna onder de vracht van de dikke sneeuwlaag, en het doek was zo stijf bevroren, dat het enige moeite kostte het op te vouwen en op te rollen.

Het bleef nog bijna een uur sneeuwen, en toen brak het grijze wolkendek, en verscheen de zon pralend aan een donkerblauwe hemel.

De hond en de knaap waren uitgelaten van blijdschap. Zij waren jong en krachtig, en genoten van deze ongerepte, blanke sneeuwlaag.

Het vuur smeulde nog onder de as; Henderson rakelde het op, en

het duurde niet lang, of allen konden zich verkwikken met een kop thee.

Verder was er beschuit en kaas, hard als een bikkel, die men bij het vuur eerst moest ontdooien. Er was nog een blik melk, eveneens tot een klomp ijs geworden, hetgeen te bemerken was als men de bus schudde, maar die wilde Raffles zolang mogelijk bewaren. Daar het gras volkomen verdwenen was onder de sneeuw, kregen de paarden wat van de kleine voorraad hooi, waarna het kamp werd opgebroken.

Omstreeks drie uur later bereikten zij het kleine dorp, waar men reeds ijverig bezig was, de voornaamste verkeersweg zo goed als het ging te bevrijden van de dikke sneeuwlaag, die hier en daar tot aan de vensterkozijnen der houten huizen lag opgetast.

Raffles wierp een onderzoekende blik op de jonge vrouw. Zij was zichtbaar vermoeid, echter zonder dat zij er voor wilde uitkomen. Voor haar was het misschien goed, dat zij het rijpaard zou kunnen verwisselen tegen een slede.

Maar men was nog nauwelijks tien minuten in het dorp of het bleek, dat men thans met grote moeilijkheden te kampen zou krijgen.

Er was slechts één paardenhandelaar, en deze weigerde aanvankelijk beslist, de vijf paarden te kopen. De reden was, dat hij er juist een dag tevoren al zeven had overgenomen van een troepje doortrekkende reizigers, die eveneens noord-

waarts gingen.

Raffles vroeg hoe die reizigers er uitzagen, en hij twijfelde geen ogenblik, of die mannen die zich van hun paarden ontdaan hadden, waren Owen Barleigh en zijn helpers.

Tenslotte echter stemde de man er in toe de dieren voor een spotprijs over te nemen.

Het werd nog erger, toen het bleek dat diezelfde mannen beslag hadden gelegd op bijna alle goede sleden, en tevens de beste sledehonden die er in het dorp te vinden waren.

Zij waren vertrokken met vier sleden en niet minder dan vijf en dertig honden, die door elkander vijftien dollars hadden gekost.

Een en ander werd aan Raffles medegedeeld door de Sherif van het plaatsje, een Zweed, Ole Kaldrup geheten, die zelf nog een slede te koop had, benevens zes honden, niet heel erg jong meer, maar nog sterk genoeg, en dan zouden er waarschijnlijk hier en daar nog wel tien bijeen zijn te krijgen, maar dat was dan ook alles. De burgemeester had in zijn schuur nog een oude slede; Raffles kocht wat planken en wat ijzerwerk, en Henderson zette zich onmiddellijk aan het werk om die oude slede te versterken en geschikt te maken voor hun doel. Terwijl de vrouw en de knaap door de Sherif in huis werden gehaald, om zich te warmen, trok Raffles er op uit om zo veel mogelijk honden bijeen te krijgen.

Hiermede ging een hele dag heen, en toen moesten Raffles en Henderson nog een paar uren besteden aan een niet ongevaarlijke taak: de trekhonden onderling, en Mushy aan de trekhonden te laten wennen. Een man, die noordwaarts trekt met een span onwillige honden kan zich evengoed dadelijk ophangen, is een zegswijze, die in noordelijk Canada maar al te goed bekend is.

Vermoeid begaven allen zich tenslotte ter ruste, de beide mannen in het enige herbergje van de plaats,

Leonore en Ralph in het goed warm gestookte huis van de Sherif, en de volgende ochtend werd de tocht hervat.

Op een der beide sleden werden de tenten geladen, de dekens, een deel van de munitie, en verder de pakken gedroogde vis voor de honden, en de bussen met pemmikan en beschuit voor de mensen. Er waren twee kruiken brandewijn, er was een baaltje bonen, een paar pond thee, een bus poederkoffie, en met het kookgerei mee, woog die slede meer dan honderd kilo. Toch waren acht van de twintig honden voldoende om dat gewicht voort te trekken over de reeds hard bevroren sneeuw.

Op de andere slede zou de jonge vrouw plaats nemen, zodra zij vermoeid zou worden, want zij had er op gestaan, even als de anderen van sneeuwschoenen gebruik te maken. Het is echter lang niet gemakkelijk, en vrij vermoeiend, zodat na enige uren Leonore dan ook op de slede plaats nam. Zij werd aan alle kanten stevig ingepakt, want de koude nam nog hand over hand toe.

Van een weg was reeds lang niets meer te bespeuren. In de namiddag begon het opnieuw te sneeuwen, uit een vaalgrijze lucht, en thans was het een bui van drie uren achtereens zonder ophouden. Raffles besloot die dag halt te houden aan de ingang van een diepe kloof, aan de voet van een steile rotsmuur, waarop de sneeuw zich niet had kunnen verzamelen. De honden hadden zich goed gehouden en werden beloond met een portie vis, waarop zij uitgehongerd aanvielen.

Dit was de eerste dag, en zo volgden er nog tien, steeds moeilijker te doorstaan, vooral voor de vrouw, die zich echter dapper verzette, en aan wie geen enkele klacht ontsnapte, ofschoon Raffles maar al te goed bemerkte, dat haar krachten uitgeput raakten. Op de avond van de twaalfde dag, toen men het doel reeds dicht genaderd was, vond Raffles

voor het eerst enig teken, een nietig spoor van Owen Barleigh en zijn bende. Men was die dag over twee geheel dicht gevoren meren getrokken en op de noordelijke oever van het Wharton Meer, aan de voet van een hoge rots, die als bescherming had gediend tegen de snijdende oostenwind vond Raffles de reeds koud geworden overblijfselen van een houtvuur van grote omvang, benevens enige ledige beschuit- en pemmikan blikken.

Leonore had het bijna tegelijkertijd gezien, en vroeg op zachte toon:

— Zouden wij te laat zijn?

— Misschien niet — als wij deze nacht verder trekken, in plaats van te rusten... begon Raffles aarzelend; terwijl hij de vrouw onderzoekend aankeek.

— Dan zullen wij verder trekken, zei Leonore vastberaden. Ik wil niet dat op het laatste ogenblik die bandieten ons de baas zullen zijn. Er is een registratiekantoor op geen tien mijlen afstand van de vindplaats van het goud, dat om acht uur 's ochtends wordt geopend, zei Raffles. Zijn zij daar morgen het eerst, dan is alles verloren, en dan kan niets ter wereld hun dat bezit meer ontroven. Wat in het claimboek staat, is onaantastbaar, dat is een wet. Maar zult gij die vermoedissen kunnen doorstaan?

— Ik zal ze kunnen doorstaan, als gij verzekerd zijt, dat wij niet ver van het Beverly Meer verwijderd zijn.

— Vier of vijf uren. Wij kunnen er vóór middernacht zijn, dunkt mij. Luister eens, Ralph. Kun jij een geweer hanteren?

— Dat zou ik menen, mylord, antwoordde de knaap met schitterende ogen. Ik heb prijzen gewonnen op de schietschool.

— Heel goed, want misschien heb ik je hulp nodig, jongen. Laten wij dan op weg gaan, want ook ik kan het denkbeeld niet verdragen, dat ons plan op het laatste ogenblik zou mislukken.

De honden kregen nog een kleine portie vis, niet al te veel, anders zouden zij niet meer willen trekken, en ging men weer op weg.

De honden waren koppig en bitterig, omdat zij gewend waren 's nachts te rusten en slechts met moeite wist Henderson, die onvermoeibaar op zijn sneeuwschoenen naast de slede ging, waarop Leonore en de jongen hadden plaats genomen, de ongeduldige en vermoeide honden in bedwang te houden.

Het was tien uur toen men eindelijk in de diepte het grote Beverly Meer zag liggen, geheel met ijs overdekt, dat hier en daar blonk als een metalen spiegel, daar de felle wind de sneeuw belet had, zich op de gladde oppervlakte vast te zetten.

Nauwelijks hadden de sleden halt gehouden, of de honden wierpen zich, volkomen uitgeput, in de sneeuw, en groeven zich in voor een welverdiende rust.

Op zachte toon zei Raffles, toen Henderson met de zweep naderde, en hem vragend aankeek:

— Laat ze maar liggen. De dieren kunnen niet verder, dat is duidelijk te zien. De plek is hier gunstig om te overnachten. Zet de tent op, maar maak vooral geen vuur aan, want het zou mijlenver in het rond te zien zijn.

Zwijgend en snel werd er gewerkt, Ralph hielp dapper mee, en binnen een kwartier stond de tent overeind. De honden kregen nu volop te eten, en na dit in een oogwenk verslonden te hebben groeven zij zich opnieuw als naar gewoonte in.

De kampeerplaats was in een beschutte kom gelegen, tussen twee heuvels, zodat men van de wind hier niet te veel last had.

Leonore keek Raffles verwonderd aan, toen deze zijn geweer nam, en vroeg:

— Gaat gij heen, mylord?

— Het is noodzakelijk. Helaas heeft het een paar uren geleden gesneeuwd, en alle sporen zijn uitgewist. Ik moet echter weten waar

zich de dieven ophouden. Zij moeten stellig aan de overzijde van het meer zijn. Maar ik beloof u dat ik niet langer dan een paar uur zal wegblijven. Gij zijt toch niet bang?

Leonore aarzelde slechts een kort oogenblik, en antwoordde toen:

— Kunt gij mij niet meenemen?

— Onmogelijk. Het is een werk, dat alleen mannen kunnen verrichten.

— Goed, gaat u dan maar. Blijf niet te lang weg, alstublieft. Ik heb trouwens Ralph en Mushy bij me.

— De jongen blijft bij u, maar ik zou de hond juist gaarne medenemen. Mushy heeft een zeer fijn reukorgaan, naar ik heb gemerkt, en hij zal het spoor, zelfs op de sneeuw wel weten te vinden. Kijk maar eens hoe hij loopt te snuffelen.

— Ga dan, tenminste wanneer de hond u zal willen volgen.

— Wij zijn goede maatjes geworden in die twee weken, hernam Raffles glimlachend.

Leonore schudde met een flauw glimlachje het hoofd, en zei:

— Ik vrees dat gij u vergist, mylord.

Leonore bleek goed te hebben gezien.

Toen Raffles de hond riep, kwam het dier wel kwispelstaartend naar hem toe, maar hij had nauwelijks tien stappen gedaan of de hond bleef staan, de staart ging naar beneden, en toen keerde hij zich kalm om en liep terug.

Raffles deed hetzelfde, en maakte de riem aan de halsband van de hond vast. Weer ging het tien stappen goed, maar toen zette het sterke dier zich grommend schrap, en Raffles zag wel, dat de trouw van de hond sterker was dan zijn eigen wil. Zonder in het minst ongeduldig of kwaad te worden vroeg hij rustig:

— Zou het dier meegaan met Ralph?

— O ja, dat is iets anders, antwoordde de jonge vrouw. Tussen Ralph en mij kent hij geen onder-

scheid, maar als mijn broer met u mee gaat, ben ik geheel alleen.

— Niet langer dan een paar uren, en ik weet zeker dat u hier niets kan overkomen. Wolven zijn hier in deze streek niet, en ander gevaarlijk wild verblijft veel noordelijker. Het is absoluut noodzakelijk, dat wij nog deze nacht dat gewichtige papier weer in ons bezit krijgen.

— Dan dring ik niet langer aan. Ga dan — en keer zo spoedig mogelijk terug. Ralph, neem Mushy aan de lijn mee, anders zou hij mischien toch nog teruglopen.

De jonge vrouw streelde de hond over de kop, en begaf zich naar de grote tent. Zij hief met de ene hand de voorhang op, stond daar een oogenblik onbeweeglijk te kijken, naar de mannen die zich verwijderden, bukte, trad de tent binnen, en sloot deze door de beide voorbanen om de tentpaal stevig vast te strikken.

Toen schoof zij zich in haar slaapzak, en begon de minuten te tellen.

Intussen gleden de drie mannen op hun sneeuwschoenen geruisloos voort in de richting van het meer. De tocht was niet moeilijk, want de weg daalde.

Mushy gedroeg zich onrustig, en liep voortdurend met de kop naar de sneeuw gebogen, nu en dan de witte laag wegkrabbend.

Nu en dan bleef hij staan, hief de kop op, snoof met trillende neusgaten de lucht op, scheen besluiteloos te zijn, om dan plots weer verder te gaan.

— Het is duidelijk dat het dier een spoor ruikt. Als hij maar niet gaat blaffen, Ralph?

Inplaats van te antwoorden bukte de jongen zich naar de hond en beval op fluisterende toon, hem over de kop strelend:

— Koest, Mushy — brave hond.

Het dier bleef echter zacht grommen, en zij gingen weer verder.

Zij konden ongeveer een halve kilometer verwijderd zijn van de tent, die nog alleen maar zichtbaar

was als een vage schaduw, afstekend tegen de witte omgeving, toen er plotseling door de nachtelijke stilte een luide kreet klonk van ontzetting en doodsangst.

De hond reageerde op dat geluid onmiddellijk door de kop om te wenden en zich schrap te zetten.

— Daar is licht in de tent! riep Henderson opeens.

Ten tweede malé klonk de kreet, luider nog dan zo even, en toen ver-smoorde het geluid en veranderde in gerochel.

— Leonore is in gevaar! gilte Ralph.

Eensklaps rukte de hond zich los en sprong vooruit in de richting van de tent, met zoveel kracht, dat hij Ralph een paar honderd meters met zich mee trok, totdat een der sneeuwschoenen van de knaap tegen een boomstronk stuitte. Hij viel en moest de riem los laten.

Zo snel zij konden liepen Raffles en Henderson, die hun geweren van de schouder hadden gerukt, de helling

weer op.

Toen zij op een afstand van een paar honderd meter waren gekomen, zagen zij duidelijk, dat de tent van binnen verlicht was. Een van de lantaarns moest dus branden. Zij meenden de schaduwen te zien van twee mensen, een vrouw en een man, die met elkander worstelden, en wier gedaanten zwak zichtbaar waren tegen de verlichte wand.

Ineens veranderde de situatie. Het was alsof er nog een derde gedaante bij was gekomen.

Er klonk een woedende grauw, een korte blaf, en onmiddellijk daarna een rauwe gil, vol doodsangst, en meteen daarna een kreet van afschuw van de vrouw, die jammerend zei:

— Los! Laat los, Mushy! O, het is afschuwelijk!

In de tent scheen de worsteling voort te duren, waaraan plotseling een einde kwam door een schot, droog en scherp als de knal van een zweep.

HOOFDSTUK VII

EEN TIJDIGE TERUGKEER

Raffles en Henderson zetten hun tocht tegen de helling, hijgend van inspanning, voort.

Plotseling kraakten er snel achter elkander weer enige schoten en ditmaal was het de eigenaardige, doffe klank van een Remington-geweer.

Henderson greep naar zijn linker-voet en vloekte. Hij deed nog een paar stappen, struikelde en viel. De helling was op deze plek zó groot, dat hij zijn vaart niet kon stuiten, en, half verdoofd door de pijn, de helling afgleed in een wolk van poëdersneeuw.

Zijn vaart werd steeds groter, en begon op een val te lijken, maar zijn geweer hield hij instinctmatig krampachtig vast. Hieraan had hij zijn leven te danken, want toen hij beneden aan de helling was, stuitte hij tegen een groot rotsblok. Hij verloor zijn bewustzijn, viel zwaar neer, en gleed half weg in een nauwe spleet. Hier redde zijn geweer hem van de dood, want het wapen bleef met kolf en loop op de zijkan-ten van die spleet rusten. Half ver-
suft hing hij daarover heen.

Raffles was verder gegaan, in de mening, dat de reus zich wel zou weten te redden.

Ralph was overeïnd gekrabbeld, wankelend nog van de hevige schok, maar hij was zijn geweer kwijt, en werd alleen voortgedreven door zijn begeerte om zijn zuster te bescher-
men.

Toen Raffles de tent aan de achterzijde bereikte en er omheen wilde lopen, wierpen zich plotseling vijf of zes mannen op hem, die zich vóór

de tent hadden schuil gehouden.

De aanvallers droegen gewone schoenen, en waren dus in het voor-deel boven Raffles, die nog altijd op zijn sneeuwschoenen stond.

Hij kreeg met de kolf van een revolver een mep op zijn hoofd, en zijn geweer ontgleed aan zijn hand.

Tien krachtige vuisten grepen hem aan, en hij werd tot voor de tent gesleurd.

In de tent brandde nog steeds de lantaarn.

Bij het licht daarvan zag hij Leonore, met een doodsbleek gezicht en loshangende haren, in de verste hoek zittend, starend naar een roer-loos lichaam, half buiten de tent ste-kend.

Uit een gapende wonde in de keel gutste nog altijd het bloed, en het was al gestold, voor het de sneeuw bereikt had.

Wat verder lag Mushy, hijgend en bloedend uit een schot in de schouder.

Raffles behoefde niet te raden wat er was voorgevallen. De hond was de indringer naar de keel ge-vlogen en had hem de stroot door-gebeten, waarbij de hoofdslagader was geraakt.

Die indringer was Owen Barleigh.

Een der mannen had de lantaarn opgenomen, hield hem een ogenblik bij het gezicht van Raffles, en zei schouderophalend:

— Zoals ik dacht; — het is de Engelsman. Ken je de man die daar ligt?

— O jawel. Die man is Owen Bar-leigh, hij is dood, en er is een grote

schurk met hem heengegaan, zei Raffles ijskoud.

Hij bracht even de handen voor de ogen. Men had hem zijn bowiemes, zijn revolver en zijn geweer ontnomen, en hem daarna losgelaten, wel wetend dat iemand, wie ook, in dit jaargetijde zeker niet aan vluchten zou denken, zonder wapens, zonder voedsel en zonder honden.

Raffles nam de handen weer voor zijn gelaat weg, en zei zacht tot de jonge vrouw :

— Wij zijn te laat gekomen. Ik meende het beste te doen wat er te doen viel. Heeft die schurk — hij heeft u toch geen kwaad kunnen doen ?

De vrouw schudde ontkennend het hoofd. Haar stem had een vreemde klank, toen zij antwoordde :

— Neen... Gode zij dank... Mushy redde mij. Hij heeft het met zijn leven moeten bekopen. De schurk vuurde op hem, toen hij op hem aanviel...

— De hond leeft nog, zei Raffles, en is misschien nog te redden. Maar waar is Ralph ?

— Ik ben hier, mylord, antwoordde de heldere stem van de jongen. Zij hebben mij te pakken genomen met zijn vijven, de dappere kerels, maar ik mankeer niets — behalve mijn geweer. Maar Mr. Henderson is geraakt ; ik heb hem de helling zien aftuimelen.

Raffles slaakte een doffe kreet, en zijn ogen kregen zulk een woeste uitdrukking, dat de gewapende mannen, die vlak voor hem stonden, onwillekeurig een stap achteruit deden en als ter verdediging dadelijk hun revolvers op zijn borst richtten.

Het volgende ogenblik bedwang hij zich echter, en zei, de kring in het rond ziende :

— Vier van jullie zullen wel voldoende zijn om mij in bedwang te houden, want je ziet dat ik ontwapend ben. Laten de anderen hem gaan zoeken, want misschien is hij slechts gewond.

Niemand van de mannen bewoog zich. Een hunner kwam een stap vooruit, en zei :

— Ja, wij zijn daar gek. Vergeet het maar, broer. Wij hebben niet alleen ons leven te verdedigen, maar ook nog iets anders.

Hij was naast het lichaam van Barleigh neergeknield, opende diens pelsjekker, vervolgens zijn duffelse jas, en haalde uit de binnenzak daarvan een portefeuille, die Raffles onmiddellijk herkende. Het simpele ding was het eigendom van de ongelukkige vrouw, die daar nog geheel verbijsterd in de hoek zat, nog altijd met dat vreselijke beeld voor haar geestesoog van de hond, die met zijn tanden in een ommezien het leven uit haar aanrander had weggerukt.

De man ging voort, terwijl hij de portefeuille doorzocht :

— Onze aanvoerder is dood. — Ik neem zijn plaats in, maar er doet zich een kleine moeilijkheid voor. Het plan, dat op dit papiertje is getekend, is gedeeltelijk een geheim-schrift, en in de Franse taal gesteld. Vertaal het voor ons.

Hij hield Raffles 't papierje voor, die er slechts een korte blik opwierp, en toen schouderophalend zei :

— Nu vraag ik op mijn beurt of jullie denken, dat ik gek ben, zei Raffles met een minachtende uitdrukking in zijn staalgrijze ogen.

— Verscheur dat papier maar gerust, want ik vrees dat het geen waarde voor jullie zal hebben.

— O ja ? Denk je dat ? zei de kerel langzaam. Wij zullen er de proef van nemen. Wij gaan nu dadelijk op weg, en jij gaat met ons mee naar de andere kant van het meer, want daar moet de plek ergens zijn. Wij zullen daar het kamp weer opslaan, en als je morgen voor het opgaan van de zon dat papiertje niet voor ons vertaald hebt, dan zul jij de zon nooit meer zien. Begrepen ?

Twee mannen bleven Raffles bewaken, die naast Leonore en Ralph

was gaan zitten om hen moed in te spreken.

De bandieten braken in allerijl de tent af, laadden alles op de slede, en spanden de honden in. Raffles en Ralph werden de handen op de rug gebonden, en Leonore werd gedwongen op de slede plaats te nemen.

Raffles zag onmiddellijk dat zij niet de helling afdaalden naar het meer, maar een omweg maakten.

Met gebogen hoofd liep Raffles voort, tot plotseling de stem van Ralph tot hem doordrong, die in het Frans tot hem zei:

— Mr. Henderson is niet dood, mylord. Ik weet zeker dat ik hem kort voor wij opbraken, heb zien bewegen.

— De hemel zij gedankt, zei Raffles zacht, dan is nog niet alles verloren.

Het bleek dat de bandieten de omweg maakten om hun enige nog overgebleven slede met een achttal magere honden te gaan halen. De dieren sliepen, en waren slechts met moeite, door schoppen en zweepslagen tot opstaan te bewegen. Toen ging de tocht verder, dalwaarts, en een uur later was men het meer overtrokken. De tenten werden opgezet, en een groot vuur werd ontstoken.

Een aantal mannen kroop in de slaapzakken, maar er waren er steeds drie, die Raffles en de jongen bewaakten. Leonore had zich zo klein mogelijk gemaakt, en zat dicht ineengehurkt met haar wollen doek om het hoofd bij het vuur. De armen van Raffles werden stijf en gevoelloos, en hij hield de blikken onafgewend gevestigd op de vlakke, die nu, sedert enige uren, door de maan beschenen werd. Het vroom hard, en men kon kilometers ver voor zich uitzien. Met zijn scherpe ogen zou Raffles het kleinste dier, tegen de sneeuw hebben zien afsteken.

Met tergende traagheid kropen de uren voorbij, en toen de hemel zich in het oosten begon te kleuren, rol-

de de aanvoerder zich heen en weer, ontwaakte, geeuwde, rekte zich uit, en wierp wat droge takken op het vuur.

Hij stapte op Raffles toe, die slechts nu en dan een weinig ingedommeld was, en zei kortaf:

— Sta op! De tijd is gekomen. Ben je voornemens, ons de plek aan te wijzen of niet? Bedenk wel dat wij hier slechts behoeven te wachten op iemand die Frans kent, en die zijn er hier genoeg in de buurt.

— Wacht dan maar tot die tolk is komen opdagen, — want ik doe het niet, antwoordde Raffles volkomen rustig.

Toen sprong de vrouw naast hem op en smeekte, in wanhoop de handen wringend:

— Zeg het hem, mylord. Zeg het hem toch. Ik zou sterven van schaamte en wroeging, als ik het bezit van de claim zou moeten kopen met uw leven. Zeg het, ik bezweer het u.

— Neen, ik weet een beter antwoord! riep Raffles uit en met een krachtige, felle ruk trok hij de touwen, die hem bonden, stuk. In de loop van de nacht had hij deze reeds bijna vernield, door urenlang ongemerkt langs een uitsteeksel te schuren van het rotsblok, waartegen hij geleund had gezeten.

Vóór de andere een beweging had kunnen maken, had Raffles zijn rechterarm gegrepen, deed hem met een behendige beweging struikelen, en raapte bliksemsnel de revolver uit de sneeuw op.

Maar de andere mannen waren onmiddellijk opgesprongen en trokken vloekend en schreeuwend hun revolvers.

Raffles schoot een van de mannen van zo nabij neer, dat de vlam van het kruit zijn haar schroelde.

Voor de anderen konden schieten kraakte er van korte afstand een geweerschot. De man, die het dichtst bij Raffles stond, werd midden in het voorhoofd geraakt, wankelde, viel tegen zijn makker aan, en sleep-

te hem mede in zijn val. Dodelijk verschrikt wierpen de anderen zich plat neer.

Bijna tegelijkertijd klonk vlakbij een welbekend geblaf. Het was wel niet zo krachtig als anders, maar Ralph riep dol van vreugde:

— Het is Mushy, kom hier, Mushy, kom bij de baas.

— Hallo, Edward! riep een heldere stem daarginds op de vlakte. Wij zijn dadelijk bij je!

Er waren nog drie van de schurken ongewond. Zij begrepen niets van die plotselinge overval, en kenden de sterkte van de tegenstander niet; zij waren laf, kozen de verstandigste partij, en lieten zich snel afglijden van de heuvelhelling, en verdwenen in het bos.

Even later sloot Cedric Pullham zijn bijna bewusteloze vrouw in de armen, terwijl Ralph met tranen van vreugde in de ogen de hond streelde, wiens borst en hals door een kundige hand verbonden waren.

Raffles had de hand van Brand

gegrepen, die bleek was van aandoening, en zei met een stem die een weinig trilde:

— Dat was juist bijtijds, Charles. De hond heeft je zeker op ons spoor gebracht?

— Ja. Wij hadden de schoten gehoord, wij zijn toegesneld, vonden de hond, en toen was het met zijn hulp, nadat we hem snel hadden verbonden, al heel gemakkelijk, jullie terug te vinden.

— En — Henderson? vroeg Raffles in spanning.

— Stel je gerust; — onze reus ligt veilig en wel, ofschoon vreselijk ongeduldig, in een rotshol, niet ver hier vandaan. Hij heeft enige flinke schrammen, builen en blauwe plekken opgelopen, maar over een paar dagen zal hij weer de oude zijn. En hoe staat het met de vindplaats van het goud?

— Wel, morgen zullen wij er op afgaan en dan kunnen de rechthebbenden de claim aanvragen.

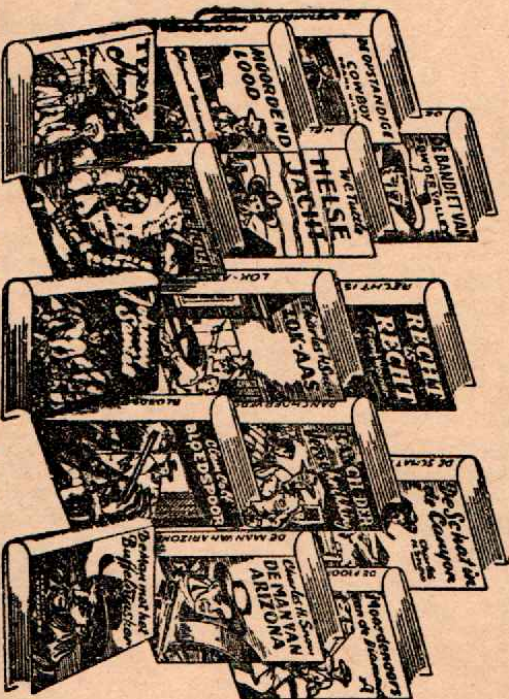
DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT :

DE HUT VAN ARNE SVENSEN

Nieuwe WILD-WEST serie

voor de helft van de prijs !!

18 BOEKEN IN LINNEN BANDEN MET FRAAI GEKLEURDE OMSLAGEN

betaalbaar **f. 5.-** of meer
met "per maand"

1. Recht is Recht } beide door Frank Ferris
2. De Opstandige Cowboy } beide door Frank Ferris
3. Moordenaar van de Diamond-A } beide door Denver Barkuld
4. De Bandiet van de Powder Valley } beide door Paer Field
5. Johnny Santee door Arthur Marlans
6. Meise jacht door W. C. Tarkle
7. Bloedspoor door Glam Cali
8. Ranch der Verschrikking } alle door Gladwell Richardson
9. De Man met het Buffelmasker
10. Moordend Loed
11. De Schat in de Canyon } alle door Ck. H. Sewer
12. De Man van Arizona
13. Lokaas
14. Texas Sheriff
15. Bittere Maat

Alle boeken zijn in geheel linnen banden gebonden, groot formaat en voorzien van fraai gekleurde omslagen: totaal ruim 3000 pagina's. Deze boeken kosten f. 88.-50. Nu slechts f. 44.-25, desgewenst - zonder enige verhoging - betaalbaar met f. 5.- of meer per maand. Na ontvangst van nevenstaande bonn wordt de gehele serie direct aan u toegezonden.

LEIDSEGRACHT 108 - A/DAM-C.
Postrekening 60092 - Gem. Giro N 2266
Telefoon 67007

BON

Ondergetekende verzocht te zenden de
15 Wild-West boeken. Serie 12

Het bedrag van f. 44.25 / de 1e termijn van f. _____ *
in heden overgemaakt / wordt incl. 40 cent voor
reimbouwkosten bij ontvangst van de boeken betaald *
* Doordelen wat niet wordt verlangd.

NAAM: _____
ADRES: _____
L. L.